

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ
18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1983

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ
25

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1329

Κύρωση ως Κώδικα του Σχεδίου Νόμου: «Εφαρμογή της συνταγματικής αρχής της ισότητας ανδρών και γυναικών στον Αστικό Κώδικα, τον Εισαγωγικό του Νόμο, την Εμπορική Νομοθεσία και τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, καθώς και μερικός εκσυγχρονισμός των διατάξεων του Αστικού Κώδικα που αφορούν το Οικογενειακό Δίκαιο».

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Κυρούμεν και εκδίδομεν τον κατωτέρω υπό της Βουλής, ψηφισθέντα νόμον:

Πρώτο άρθρο.

Κυρώνεται ως Κώδικας το απόλυτο Σχέδιο Νόμου που συντάχθηκε από τη Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή ή οποια συγκροτήθηκε σύμφωνα α) με το άρθρο 1 του Ν. 1237/1982 και β) με την απόφαση αριθμ. 30394/26.4.82 του Υπουργού της Δικαιοσύνης, ο δε χρόνος λειτουργίας της παρατάθηκε βάσει του άρθρου 5 του Ν. 1290/1982.

«ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

Εφαρμογή της συνταγματικής αρχής της ισότητας ανδρών και γυναικών στον Αστικό Κώδικα, τον Εισαγωγικό του Νόμο, την Εμπορική Νομοθεσία και τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, καθώς και μερικός εκσυγχρονισμός των διατάξεων του Αστικού Κώδικα που αφορούν το Οικογενειακό Δίκαιο.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ

Άρθρο 1.

Τα άρθρα 14 έως και 22 και το άρθρο 30 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 14. Προσωπικές σχέσεις των συζύγων. Οι προσωπικές σχέσεις των συζύγων ρυθμίζονται κατά σειρά: 1. από το δικαιο της τελευταίας κατά τη διάρκεια του γάμου κοινής ιδιαιτίας τους, εφόσον ο ένας τη διατηρεί· 2. από το δικαιο της τελευταίας κατά τη διάρκεια του γάμου κοινής συνήθους διαμονής τους· 3. από το δικαιο προς το οποίο οι σύζυγοι συνδέονται στενότερα.

Άρθρο 15. Περιουσιακές σχέσεις των συζύγων. Οι περιουσιακές σχέσεις των συζύγων διέπονται από το δικαιο που ρυθμίζει τις προσωπικές σχέσεις τους άμεσως μετά την τέλεση του γάμου.

Άρθρο 16. Διαζύγιο και δικαστικός χωρισμός. Το διαζύγιο και ο δικαστικός χωρισμός ρυθμίζονται από το δικαιο που διέπει τις προσωπικές σχέσεις των συζύγων κατά την έναρξη της διαδικασίας του διαζυγίου ή του χωρισμού.

Άρθρο 17. Τέκνο γεννημένο σε γάμο. Η ιδιότητα τέκνου ως γεννημένου σε γάμο κρίνεται κατά το δικαιο που διέπει τις προσωπικές σχέσεις της μητέρας και του συζύγου της κατά το χρόνο της γέννησης του τέκνου ή, αν ο γάμος τους έχει λυθεί πριν από τη γέννηση, κατά το χρόνο της λύσης του γάμου.

Άρθρο 18. Σχέσεις γονέων και τέκνου. Οι σχέσεις μεταξύ γονέων και τέκνου ρυθμίζονται κατά σειρά: 1. από το δικαιο της τελευταίας κοινής ιδιαιτίας τους· 2. από το δικαιο της τελευταίας κοινής συνήθους διαμονής τους· 3. από το δικαιο της ιδιαιτίας του τέκνου.

Άρθρο 19. Τέκνο χωρίς γάμο των γονέων του. Οι σχέσεις μητέρας και τέκνου, που γεννήθηκε χωρίς γάμο των γονέων του, ρυθμίζονται κατά σειρά: 1. από το δικαιο της τελευταίας κοινής ιδιαιτίας τους· 2. από το δικαιο της τελευταίας κοινής συνήθους διαμονής τους· 3. από το δικαιο της ιδιαιτίας της μητέρας.

Άρθρο 20. Οι σχέσεις πατέρα και τέκνου, που γεννήθηκε χωρίς γάμο των γονέων του, ρυθμίζονται κατά σειρά: 1. από το δικαιο της τελευταίας κοινής ιδιαιτίας τους· 2. από το δικαιο της τελευταίας κοινής συνήθους διαμονής τους· 3. από το δικαιο της ιδιαιτίας του πατέρα.

Άρθρο 21. Οι σχέσεις μητέρας και πατέρα τέκνου, που γεννήθηκε χωρίς γάμο τους, ρυθμίζονται κατά σειρά από το δικαιο της τελευταίας, κατά τη διάρκεια της κύησης, κοινής τους ιδιαιτίας, συνήθους διαμονής ή απλής διαμονής.

Άρθρο 22. Εξομοίωση προς τέκνο γεννημένο σε γάμο. Η εξομοίωση τέκνου γεννημένου χωρίς γάμο των γονέων του με επιγενόμενο μεταξύ τους γάμο, προς τέκνο γεννημένο σε γάμο, ρυθμίζεται από το δικαιο που διέπει τις προσωπικές σχέσεις των συζύγων άμεσως μετά την τέλεση του γάμου. Η εξομοίωση με πράξη της αρχής ρυθμίζεται από το δικαιο της ιδιαιτίας του πατέρα κατά το χρόνο της πράξης ή, αν αυτή επιχειρείται μετά το θάνατο του πατέρα, κατά το χρόνο του θανάτου του.

Άρθρο 30. Έλλειψη ιδιαιτίας και συνήθους διαμονής. Εφόσον ο νόμος δεν καθιερώνει άλλη ρύθμιση, αν το πρόσωπο δεν έχει ιδιαιτία, εφαρμόζεται στη θέση του δικαίου της ιδιαιτίας το δικαιο της συνήθους διαμονής και, αν δεν έχει συνήθη διαμονή, το δικαιο της απλής διαμονής.

Άρθρο 2.

Το άρθρο 55 του Αστικού Κώδικα καταργείται, τα δε άρθρα 51 και 56 αντικαθίστανται ως εξής:

Άρθρο 51. Κατοικία. Το πρόσωπο έχει κατοικία τον τόπο της κύριας και μόνιμης εγκατάστασής του. Κανένας δεν μπο-

ρεί να έχει συγχρόνως περισσότερες από μία κατοικίες. Για τις υποθέσεις που αναφέρονται στην άσκηση του επαγγέλματος λογίζεται ως ειδική κατοικία του προσώπου ο τόπος όπου άσκει το επάγγελμα του).

«Άρθρο 56. Ο ανήλικος που τελεί υπό γονική μέριμνα έχει κατοικία την κατοικία των γονέων του ή του γονέα που άσκει μόνος του τη γονική μέριμνα. Αν τη γονική μέριμνα άσκουν και οι δύο γονείς χωρίς να έχουν την ίδια κατοικία, ο ανήλικος έχει κατοικία την κατοικία του γονέα με τον οποίο συνήθως διαμένει.

Οι ανήλικοι που τελούν υπό επιτροπεία, καθώς και οι άπαροφυσμένοι, έχουν κατοικία την κατοικία του επιτρόπου τους».

Άρθρο 3.

Τα άρθρα 127, 136 και 137 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 127. Ενήλικος. Όποιος έχει συμπληρώσει το δέκατο όγδοο έτος της ηλικίας του (ενήλικος) είναι ικανός για κάθε δικαιοπραξία».

«Άρθρο 136. Ανήλικος που συμπλήρωσε το 15ο έτος. Ο ανήλικος που συμπλήρωσε το δέκατο πέμπτο έτος μπορεί, με τη γενική συναίνεση των προσώπων που άσκουν την επίμελεία του, να συνάψει σύμβαση έργασίας ως μισθωτός. Αν δεν δίνεται ή συναίνεση, αποφασίζει το δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ανήλικου».

«Άρθρο 137. Ανήλικος που τελεί γάμο. Ο έγγαμος ανήλικος μπορεί να επιχειρεί μόνος του κάθε δικαιοπραξία άπαιτήτη για να συντηρεί ή να βελτιώνει την περιουσία του ή για να αντιμετωπίσει τις ανάγκες της προσωπικής του συντήρησης και εκπαίδευσης, καθώς και τις τρέχουσες ανάγκες της οικογενείας του. Μπορεί επίσης: 1. να εκμισθώνει μόνος τα ακίνητά του. άστικά ή άγροτικά, το πολύ για μία εξαετία· 2. να εισπράττει μόνος του εισοδήματα από την περιουσία του· 3. να διεξάγει μόνος του κάθε δίκη σχετική με τις παραπάνω δικαιοπραξίες».

Άρθρο 4.

Το άρθρο 258 του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 258. Παραγραφή κατά ανίκανων. Η παραγραφή τρέχει και σε βάρος προσώπων που είναι ανίκανα ή έχουν περιορισμένη ικανότητα για δικαιοπραξία.

Αν τα πρόσωπα αυτά δεν έχουν επίτροπο ή αντιλήπτορα, ή παραγραφή δεν συμπληρώνεται πριν περάσουν έξι μήνες απότου έγιναν άπεριορίστως ικανά ή απέκτησαν επίτροπο ή αντιλήπτορα. Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται εφόσον ο ανίκανος ή ο περιορισμένα ικανός έχει την ικανότητα να παραστεί στο δικαστήριο».

Άρθρο 5.

Το άρθρο 612 του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 612. Θάνατος του μισθωτή. Όταν αποθιώσει ο μισθωτής, οι κληρονόμοι του έχουν δικαίωμα να καταγγείλουν τη μίσθωση. Η καταγγελία γίνεται τουλάχιστον πριν από τρεις μήνες και ισχύει για το τέλος του ημερολογιακού μήνα.

Στην περίπτωση, όπου το μίσθιο χρησίμευε, όσο ζούσε ο μισθωτής, ως οικογενειακή στέγη με την έννοια του άρθρου 1393 και ζει κατά το χρόνο του θανάτου του ο σύζυγός του, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις από τη μίσθωση περιέρχονται άποκλειστικά σ' αυτόν, ο οποίος δικαιούται όμως, τηρώντας την προθεσμία της προηγούμενης παραγράφου, να καταγγείλει οποτεδήποτε τη μίσθωση».

Άρθρο 6.

Μετά το άρθρο 612 του Αστικού Κώδικα προστίθεται το άρθρο 612Α που έχει το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Άρθρο 612Α. Οικογενειακή στέγη. Στην περίπτωση, όπου το μίσθιο χρησίμευε ως οικογενειακή στέγη και ή χρήση αυτή έχει γνωστοποιηθεί στον εκμισθωτή, ή καταγγελία της μίσθωσης, στην οποία αυτός προβαίνει, είναι άκυρη, εφόσον δεν την κοινοποιεί και στον σύζυγο του μισθωτή, τηρώντας την ίδια προθεσμία που τυχόν απαιτείται για την καταγγελία».

Άρθρο 7.

Το άρθρο 921 του Αστικού Κώδικα καταργείται.

Άρθρο 8.

Το άρθρο 931 του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 931. Η άναπηρία ή παραμόρφωση που ύπέστη ο παθών λαμβάνεται ιδιαίτερα υπόψη κατά την επίδικση της άποζημίωσης, αν επιδρά στο μέλλον του».

Άρθρο 9.

Το άρθρο 1055 του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 1055. Πράγματα που εξαιρούνται από τη χρησικτησία. Εξαιρούνται από την τακτική ή έκτακτη χρησικτησία τα πράγματα που ανήκουν σε πρόσωπα, τα οποία τελούν υπό γονική μέριμνα, επιτροπεία ή δικαστική αντίληψη, ενόσω διαρκούν αυτές οι καταστάσεις».

Άρθρο 10.

Τα άρθρα 1262, 1303 και 1304 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 1262. Τίτλος από τον νόμο. Τίτλο από τον νόμο για την άπόκτηση ύποθήκης έχουν: 1. το δημόσιο, στα άκίνητα των όφειλετών του, για άπαιτήσεις από καθυστερούμενους φόρους· 2. το δημόσιο, οι δήμοι, οι κοινότητες, τα δημοσκευτικά ή τα κοινής όφέλειας ιδρύματα και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, στα άκίνητα των διαχειριστών ή των έγγυητών τους, για τις άπαιτήσεις που πηγάζουν από τη διαχείριση· 3. εκείνοι που τελούν υπό γονική μέριμνα ή επιτροπεία, στα άκίνητα των γονέων ή του επιτρόπου, για την περιουσία τους που αυτοί διαχειρίζονται και για τις άπαιτήσεις τους από αυτή τη διαχείριση· 4. ο κάθε σύζυγος για την άπαίτησή του από την επαύξηση της περιουσίας του άλλου συζύγου κατά το άρθρο 1400· 5. οι κληρονόμοι στα άκίνητα της κληρονομίας, για τις άπαιτήσεις τους· 6. οι κληρονόμοι, στα άκίνητα της κληρονομίας, για τις άπαιτήσεις προς έξίσωση των μεριδίων τους ή λόγω νομικών έλαττωμάτων των άντικειμένων της κληρονομίας που τους έλαχαν· 7. ο ένυπόδημος δανειστής, στο ένυπόδημο άκίνητο για τους καθυστερούμενους τόκους της άπαίτησης και για τη δαπάνη της έγγραφης της ύποθήκης ή τη δικαστική δαπάνη, εφόσον το ένυπόδημο άκίνητο δεν μεταβιβάστηκε σε άλλον».

«Άρθρο 1303. Έχουν ιδίως δικαίωμα να ζητήσουν την έγγραφη ύποθήκη ύπέρ άλλου: 1. οι δανειστές του όφειλέτη, αν ο ίδιος άμελεί να έγγράψει την ύποθήκη, για την όποία έχει τίτλο· 2. ο έγγωγητής, αν ο δανειστής άμελεί να έγγράψει την ύποθήκη, για την όποία έχει τίτλο προς έξασφάλιση της άπαίτησής του κατά του πρωτοφειλέτη· 3. ο επίτροπος, ο παρτίτροπος ή κάθε συγγενής, για την έγγραφη ύποθήκη ύπέρ του επιτροπευόμενου στα άκίνητα του επιτρόπου».

«Άρθρο 1304. Συμφωνία συζύγων για μη έγγραφη ύποθήκη. Είναι άκυρη ή συμφωνία μεταξύ των συζύγων για τη μη έγγραφη της ύποθήκης που προβλέπεται στο άρθρο 1262 άρθρο. 4».

Άρθρο 11.

Το άρθρο 1326 του Αστικού Κώδικα καταργείται.

Άρθρο 12.

Τα άρθρα 1350 έως 1352 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 1350. Όροι για τη σύναψη γάμου. Για τη σύναψη γάμου άπαιτείται συμφωνία των μελλονόμενων. Οι σχετικές δηλώσεις γίνονται άυτοπροσώπως και χωρίς αίτηση ή προθεσμία.

Οι μελλονόμενοι πρέπει να έχουν συμπληρώσει το δέκατο όγδοο έτος της ηλικίας τους. Το δικαστήριο μπορεί, αφού άκούσει τους μελλονόμενους και τα πρόσωπα που άσκουν την επίμελεία του ανήλικου, να επιτρέψει το γάμο και πριν από τη συμπλήρωση αυτής της ηλικίας, αν ή τέλεσή του επιβάλλεται από σπουδαίο λόγο.

Άρθρο 1351. Ο άνικανος για δικαιοπραξία δεν μπορεί να συνάψει γάμο. Επιτρέπεται όμως ο γάμος στον νομίμως απαγορευμένο.

Άρθρο 1352. Το πρόσωπο που τελεί υπό δικαστική αντίληψη συνάπτει γάμο με τη συναίνεση του αντιλήπτορά του.

Αν αυτός αρνείται να συναίνεσει, το δικαστήριο μπορεί, αφού τον ακούσει, να δώσει την άδεια για τη σύναψη του γάμου, εφόσον το επιβάλλει το συμφέρον αυτού που τελεί υπό αντίληψη.

Άρθρο 13.

Τα άρθρα 1359, 1362 και 1365 του Αστικού Κώδικα καταργούνται.

Άρθρο 14.

Τα άρθρα 1372, 1373, 1378 και 1382 έως 1384 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

α Άρθρο 1372. Άκυρος και ανυπόστατος γάμος. Άκυρος είναι μόνο ο γάμος που έγινε κατά παράβαση των άρθρων 1350 έως 1352, 1354, 1356, 1357 και 1360. Δεν είναι άκυρος ο γάμος, εφόσον έχει γίνει η δήλωση του άρθρου 1367 προς τον δήμαρχο ή τον πρόεδρο της κοινότητας ή τον νόμιμο αναπληρωτή τους, έστω και αν έχουν παραλειφθεί οι άλλοι όροι της τέλεσης.

Γάμος που έγινε χωρίς να τηρηθεί καθόλου ένας από τους τύπους, που προβλέπονται στο άρθρο 1367, είναι ανυπόστατος.

Άρθρο 1373. Η ακυρότητα του γάμου αίρεται: 1. αν, στην περίπτωση της πρώτης παραγράφου του άρθρου 1350, ακολουθήσει ελεύθερη και πλήρης συμφωνία των συζύγων 2. αν, στην περίπτωση της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 1350, δοθεί εκ των υστέρων η άδεια του δικαστηρίου ή ο σύζυγος, αφού συμπληρώσει το δέκατο όγδοο έτος της ηλικίας του, αναγνωρίσει τον γάμο 3. αν, στην περίπτωση του άρθρου 1351, ο σύζυγος, αφού γίνει ικανός για δικαιοπραξία, αναγνωρίσει τον γάμο 4. αν, στην περίπτωση του άρθρου 1352, ο αντιλήπτορας, το δικαστήριο ή ο ίδιος ο σύζυγος, αφού γίνει ικανός, εγκρίνει το γάμο.

α Άρθρο 1378. Ποιός ενάγει για ακύρωση. Η άγωγή για ακύρωση του γάμου μπορεί να άσκηθεί: 1. στις περιπτώσεις των άρθρων 1350 έως 1352, 1354, 1356, 1357 και 1360 από τους συζύγους και από οποιονδήποτε έχει έννομο συμφέρον, καθώς και από τον εισαγγελέα αυτοεπαγγέλτως 2. στις περιπτώσεις των άρθρων 1374 και 1375 μόνον από τον σύζυγο που πλανήθηκε ή απειλήθηκε, όχι όμως από τους κληρονόμους του.

α Άρθρο 1382. Τα τέκνα από το γάμο που ακυρώθηκε διατηρούν την ιδιότητα τέκνου γεννημένου σε γάμο.

Άρθρο 1383. Νομιζόμενος γάμος. Αν κατά την τέλεση του γάμου αγνοούσαν την ακυρότητα και οι δύο σύζυγοι ή την αγνοούσε ο ένας μόνον από αυτούς, η ακύρωση ενεργεί ως προς αυτούς ή αυτόν που την αγνοούσε μόνο για το μέλλον.

Ο σύζυγος που αγνοούσε μόνος κατά την τέλεση του γάμου την ακυρότητα έχει, στην περίπτωση της ακύρωσης, έναντιον του άλλου συζύγου που γνώριζε εξ αρχής την ακυρότητα και, αν αυτός πέθανε μετά την ακύρωση του γάμου, κατά των κληρονόμων του δικαίωμα διατροφής σύμφωνα με τις διατάξεις που ισχύουν για το διαζύγιο, εφαρμοζόμενες αναλογικά.

Άρθρο 1384. Το δικαίωμα της δεύτερης παραγράφου του προηγούμενου άρθρου ανήκει και στον σύζυγο που εξαναγκάσθηκε να τελέσει γάμο με απειλή, κατά τρόπο παράνομο ή αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, αν ο γάμος ακυρωθεί ή λυθεί με το θάνατο του άλλου συζύγου.

Άρθρο 15.

Τα Κεφάλαια Τέταρτο και Πέμπτο του Τέταρτου Βιβλίου του Αστικού Κώδικα συγχωνεύονται σε έναιο Τέταρτο Κεφάλαιο με τίτλο: «Σχέσεις των συζύγων από τον γάμο».

Καταργούνται όλες οι διατάξεις του Έκτου Κεφαλαίου του Τέταρτου Βιβλίου του Αστικού Κώδικα (άρθρα 1406 έως 1437), που αφορούν την προίκα.

Κάθε περιουσιακή επίδοση που αποτελεί σύσταση προίκας είναι άκυρη από την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου.

Οι διατάξεις των παλαιών Τέταρτου και Πέμπτου Κεφαλαίων του Τέταρτου Βιβλίου του Αστικού Κώδικα (άρθρα 1386 έως 1396 και 1397 έως 1405), καθώς και τα άρθρα 1406 έως 1416 του Έκτου Κεφαλαίου, που καταργούνται με την προηγούμενη παράγραφο, αντικαθίστανται από τις ακόλουθες διατάξεις, οι οποίες εντάσσονται στο νέο Τέταρτο Κεφάλαιο:

«ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Άρθρο 1386. Υποχρέωση για συμβίωση. Ο γάμος παράγει για τους συζύγους αμοιβαία υποχρέωση για συμβίωση, εφόσον η σχετική αξίωση δεν αποτελεί κατάχρηση δικαιώματος.

Άρθρο 1387. Ρύθμιση του συζυγικού βίου. Οι σύζυγοι αποφασίζουν από κοινού για κάθε θέμα του συζυγικού βίου. Αν ο ένας από τους συζύγους βρίσκεται σε φυσική ή νομική αδυναμία, αποφασίζει μόνος του ο άλλος.

Η ρύθμιση, από τους συζύγους, του κοινού τους βίου πρέπει να μη εμποδίζει την επαγγελματική και την υπόλοιπη δραστηριότητα του καθενός από αυτούς και να μη παραβιάζει τη σφαίρα της προσωπικότητάς του.

Άρθρο 1388. Επώνυμο των συζύγων. Με τον γάμο δεν μεταβάλλεται το επώνυμο των συζύγων, ως προς τις έννομες σχέσεις τους.

Στις κοινωνικές σχέσεις ο κάθε σύζυγος μπορεί, εφόσον σ' αυτό συμφωνεί και ο άλλος, να χρησιμοποιεί το επώνυμο του τελευταίου ή να το προσθέτει στο δικό του.

Άρθρο 1389. Κοινή συμβολή για τις οικογενειακές ανάγκες. Οι σύζυγοι έχουν την υποχρέωση να συνεισφέρουν από κοινού, ο καθένας ανάλογα με τις δυνάμεις του, για την αντιμετώπιση των αναγκών της οικογένειας. Η συνεισφορά γίνεται με την προσωπική εργασία, τα εισοδήματά τους και την περιουσία τους.

Άρθρο 1390. Στην υποχρέωση του προηγούμενου άρθρου περιλαμβάνονται ειδικότερα η αμοιβαία υποχρέωση των συζύγων για διατροφή τους, ή κοινή υποχρέωση για διατροφή των τέκνων τους και εν γένει η υποχρέωση για συμβολή τους στη λειτουργία του κοινού οίκου. Το μέτρο της υποχρέωσης προσδιορίζεται ανάλογα με τις συνθήκες της οικογενειακής ζωής και η εκπλήρωσή της γίνεται με τον τρόπο που επιβάλλει η έγγαμη συμβίωση.

Άρθρο 1391. Διακοπή της συμβίωσης. Αν ο σύζυγος διέκοψε την έγγαμη συμβίωση για εύλογη αιτία, ή διατροφή, που του οφείλεται από τον άλλο, πληρώνεται σε χρήμα και προκατάβλεται κάθε μήνα.

Η υποχρέωση διατροφής της προηγούμενης παραγράφου παύει ή το ποσό της αυξάνεται ή μειώνεται, όταν το επιβάλλουν οι περιστάσεις.

Άρθρο 1392. Ανάλογη εφαρμογή. Οι διατάξεις των άρθρων 1494 και 1498 έως 1500 εφαρμόζονται ανάλογα και για τη διατροφή μεταξύ συζύγων. Επίσης εφαρμόζεται ανάλογα η διάταξη του άρθρου 1495, αν υπάρχει βάσιμος λόγος διαζυγίου που ανάγεται σε υπαιτιότητα του δικαιούχου συζύγου.

Άρθρο 1393. Ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης. Σε περίπτωση διακοπής της συμβίωσης, το δικαστήριο μπορεί, εφόσον το επιβάλλουν λόγοι επίκειας ανάγκης των ειδικών συνθηκών του καθενός από τους συζύγους και του συμφέροντος των τέκνων, να παραχωρήσει στον ένα σύζυγο την αποκλειστική χρήση ολόκληρου ή τμήματος του ακινήτου που χρησιμεύει για κύρια διαμονή των ίδιων (οικογενειακή στέγη), ανεξάρτητα από το ποιός από αυτούς είναι κύριος ή έχει άπεναντι στον κύριο το δικαίωμα της χρήσης του. Η απόφαση του δικαστηρίου υπόκειται σε αναθεώρηση, όταν το επιβάλλουν οι περιστάσεις. Αν το δικαίωμα χρήσης της οικογενειακής στέγης πηγάζει από σχέση εργασίας ανάμεσα στον ένα από τους συζύγους και έναν τρίτο, ή παροχής

χρήσης της στον άλλο σύζυγο από το δικαστήριο, σύμφωνα με τους όρους της προηγούμενης παραγράφου, μπορεί να γίνει μόνον εφόσον συναινεί σ' αυτό και ο τρίτος.

Άρθρο 1394. Κατανομή των κινητών. Σε περίπτωση διακοπής της συμβίωσης, ο καθένας από τους συζύγους δικαιούται να παραλάβει τα κινητά που του ανήκουν, ακόμη και αν τα χρησιμοποιούσαν και οι δύο ή και μόνος ο άλλος σύζυγος. Υποχρεούται όμως να παραχωρήσει στον άλλο σύζυγο τη χρήση των οικιακών αντικειμένων που του είναι απόλυτως απαραίτητα για τη χωριστή του εγκατάσταση, αν το επιβάλλουν οι περιστάσεις για λόγους επιείκειας.

Άρθρο 1395. Οί σύζυγοι κατανέμουν, σε περίπτωση διακοπής της συμβίωσης, τη χρήση των κινητών που ανήκουν και στους δύο, σύμφωνα με τις προσωπικές τους ανάγκες. Αν διαφωνούν, η κατανομή γίνεται από το δικαστήριο που μπορεί να επιδικάσει: εύλογη αποζημίωση για τη χρήση που παραχωρεί.

Άρθρο 1396. Μέτρο αμοιβαίας ευθύνης. Οί σύζυγοι κατά την εκπλήρωση των αμοιβαίων υποχρεώσεών τους, που πηγάζουν από τον γάμο, ευθύνονται με μέτρο την επιμέλεια που δείχνουν στις προσωπικές τους υποθέσεις.

Άρθρο 1397. Περιουσιακή αυτοτέλεια των συζύγων. Με την επιφύλαξη των διατάξεων που ακολουθούν, ο γάμος δεν μεταβάλλει την περιουσιακή αυτοτέλεια των συζύγων.

Άρθρο 1398. Τεκμήρια για τα κινητά. Τα κινητά που βρίσκονται στη νομή ή κατοχή του ενός ή και των δύο συζύγων τεκμαίρεται, υπέρ των δανειστών του καθενός από αυτό, ότι ανήκουν στον σύζυγο που είναι οφειλέτης τους. Το τεκμήριο αυτό δεν ισχύει σε περίπτωση διακοπής της έγγαμης συμβίωσης.

Τα κινητά που βρίσκονται στη νομή ή κατοχή και των δύο συζύγων τεκμαίρεται, στις μεταξύ τους σχέσεις, ότι ανήκουν και στους δύο κατά ίσα μέρη.

Στις σχέσεις των συζύγων μεταξύ τους και με τους δανειστές τους τεκμαίρεται ότι τα κινητά τα προορισμένα για την προσωπική χρήση του ενός από τους συζύγους ανήκουν σ' αυτόν.

Άρθρο 1399. Διαχείριση της περιουσίας του ενός συζύγου από τον άλλο. Αν ο ένας από τους συζύγους ανέθεσε στον άλλο τη διαχείριση της ατομικής του περιουσίας, δεν υπάρχει υποχρέωση για λογοδοσία και για απόδοση των εισοδημάτων από τη διαχείριση, εφόσον δεν έχουν συμφωνήσει διαφορετικά. Τα εισοδήματα καταλογίζονται στην υποχρέωση συνεισφοράς για τις ανάγκες της οικογένειας.

Η παραιτήση από το δικαίωμα ανάκλησης αυτής της ανάθεσης είναι άκυρη.

Άρθρο 1400. Αξίωση συμμετοχής στα αποκτήματα. Αν ο γάμος λυθεί ή ακυρωθεί και η περιουσία του ενός συζύγου έχει, από του τελεσθέντος γάμου, αύξηθεί, ο άλλος σύζυγος, εφόσον συνέβαλε με οποιοδήποτε τρόπο στην αύξηση αυτή, δικαιούται να απαιτήσει την απόδοση του μέρους της αύξησης το οποίο προέρχεται από τη δική του συμβολή. Τεκμαίρεται ότι η συμβολή αυτή ανέρχεται στο ένα τρίτο της αύξησης, εκτός αν αποδειχθεί μεγαλύτερη ή μικρότερη ή καμία συμβολή.

Η προηγούμενη παράγραφος εφαρμόζεται αναλογικά και στην περίπτωση διάστασης των συζύγων που διήρκεσε περισσότερο από τρία χρόνια.

Στην αύξηση της περιουσίας των συζύγων δεν υπολογίζεται ότι αυτοί απέκτησαν από δωρεά, κληρονομία ή κληροδοσία ή με διάθεση των αποκτημάτων από αυτές τις αιτίες.

Άρθρο 1401. Η αξίωση του προηγούμενου άρθρου δεν γεννιέται, σε περίπτωση θανάτου, στο πρόσωπο των κληρονόμων του συζύγου που πέθανε. Επίσης δεν εκχωρείται ούτε κληρονομείται, εκτός αν έχει αναγνωρισθεί συμβατικά ή έχει επιδοθεί άγωγή. Η αξίωση παραγράφεται δύο χρόνια μετά τη λύση ή την ακύρωση του γάμου.

Άρθρο 1402. Παροχή ασφάλειας. Με την επιφύλαξη της διατάξεως του άρθρου 1262 άρθρ. 4, ο καθένας από τους συζύγους έχει το δικαίωμα, στην περίπτωση που ασκήθηκε άγω-

γή διαζυγίου ή ακύρωσης του γάμου ή που ο ίδιος άσκησε με άγωγή την αξίωση του άρθρου 1400, να ζητήσει από τον άλλο σύζυγο ή από τους κληρονόμους του την παροχή ασφάλειας, αν εξαιτίας της συμπεριφοράς τους υπάρχει βάσιμος φόβος ότι κινδυνεύει αυτή η αξίωσή του.

Άρθρο 1403. Επιλογή κοινοκτημοσύνης. Οί σύζυγοι μπορούν, πριν από το γάμο ή κατά τη διάρκειά του, να επιλέγουν με σύμβαση, για τη ρύθμιση των συνεπειών του γάμου στην περιουσιακή τους κατάσταση, αντί για το σύστημα που προβλέπεται από τα άρθρα 1397 και 1400 έως 1402, σύστημα κοινωνίας κατά ίσα μέρη σε περιουσιακά τους στοιχεία χωρίς δικαίωμα διάθεσης, από τον καθένα τους, του ιδανικού του μεριδίου (σύστημα κοινοκτημοσύνης), τηρώντας τις διατάξεις των άρθρων που ακολουθούν.

Οί συμβάσεις της προηγούμενης παραγράφου καταρτίζονται με συμβολαιογραφικό έγγραφο και καταχωρίζονται στο ένιαίο ειδικό δημόσιο βιβλίο που τηρείται γι' αυτό το σκοπό. Πριν από την καταχώριση, δεν ισχύουν απέναντι στους τρίτους.

Άρθρο 1404. Οί λεπτομέρειες του συστήματος της κοινοκτημοσύνης που επιλέγεται και ιδίως τα σχετικά με την έκταση της, τη διοίκηση των στοιχείων της κοινής περιουσίας, καθώς και την εκκαθάριση των τυχόν αμοιβαίων αποκαταστατικών αξιώσεων και τη διανομή των κοινών πραγμάτων μετά τη λήξη της, καθορίζονται στο σχετικό συμβόλαιο με βάση την αρχή της ισότητας δικαιωμάτων και υποχρεώσεων μεταξύ των συζύγων. Το συμβόλαιο για την κοινοκτημοσύνη δεν μπορεί να παραπέμψει σε έθιμα, σε νόμο που δεν ισχύει ή σε νόμο άλλοδαπο.

Άρθρο 1405. Αν στο συμβόλαιο δεν υπάρχει πρόβλεψη για την έκταση της κοινοκτημοσύνης, ή κοινοκτημοσύνη περιλαμβάνει όλα περιουσιακά στοιχεία ο καθένας από τους συζύγους αποκτά από αιτία μη χαριστική κατά τη διάρκεια του γάμου, εκτός από τα εισοδήματα της περιουσίας την οποία είχε πριν από το γάμο. Δεν περιλαμβάνονται όπως ούτως ή άλλως στην κοινή περιουσία, ακόμη και αν αποκτήθηκαν από μη χαριστική αιτία: 1. τα περιουσιακά στοιχεία του καθενός από τους συζύγους που προορίζονται για αωστήρα προσωπική του χρήση ή για την άσκηση του επαγγέλματός του και τα παραρτηματά τους· 2. οι απαιτήσεις των άρθρων 464 και 465· 3. τα δικαιώματα σε προϊόντα της διάνοιας.

Αν στο συμβόλαιο δεν υπάρχει διαφορετική πρόβλεψη για τη χρήση και κάρπωση, τη διοίκηση και τη διάθεση των κοινών πραγμάτων, εφαρμόζονται αναλογικά οι διατάξεις των άρθρων 785 έως 792, του δεύτερου εδαφίου του άρθρου 793 και του άρθρου 794.

Άρθρο 1406. Υποκατάσταση. Ό,τι ο κάθε σύζυγος αποκτά κατά τη διάρκεια του γάμου με διάθεση στοιχείων της ατομικής του περιουσίας, περιέρχεται σ' αυτήν. Ο ισχυρισμός ότι η απόκτηση έγινε με τέτοια διάθεση βαρύνεται με την απόδειξη του ισχυρισμού του.

Άρθρο 1407. Δικαιοπραξίες από τον ένα σύζυγο. Δικαιοπραξίες αναφερόμενες σε περιουσιακά στοιχεία της κοινοκτημοσύνης, οι οποίες, σύμφωνα με τους κανόνες που τη ρυθμίζουν, επιχειρούνται είτε και από τους δύο συζύγους από κοινού είτε από τον ένα, αλλά με τη συναίνεση του άλλου, μπορούν να επιχειρούνται εγκύριως και από τον ένα μόνο σύζυγο, με άδεια του δικαστηρίου, αν ο άλλος βρίσκεται σε φυσική ή νομική άδυναμία ή αρνείται να δηλώσει τη βούλησή του και η δικαιοπραξία επιβάλλεται από το συμφέρον της οικογένειας.

Άρθρο 1408. Έκταση υπεγγυότητας της κοινής περιουσίας. Στην περίπτωση όπου επιλέγεται σύστημα κοινοκτημοσύνης, ή κοινή περιουσία, πέρα από τα εμπράγματα δικαιώματα ή άλλα βάρη, με τα οποία βαρύνεται, είναι υπέγγυα και: 1. για κάθε υποχρέωση που αναλαμβάνει ο ένας σύζυγος, μέσα στα όρια της διαχειριστικής του εξουσίας, για τη διαχείριση αυτής της περιουσίας· 2. για κάθε υποχρέωση που αναλαμβάνει ο ένας σύζυγος για τις ανάγκες της οικί-

γένειας' 3. για κάθε υποχρέωση που αναλαμβάνουν και οι δύο σύζυγοι.

Άρθρο 1409. Η κοινή περιουσία είναι επικλέον υπέγγραφα, έως το μισό της αξίας της, και απέναντι στους ατομικούς δανειστές του κάθε συζύγου, εφόσον δεν είναι δυνατή ή ικανοποίησή τους από την ατομική περιουσία του: 1. για υποχρεώσεις που αυτός ανέλαβε μόνος του για τη διαχείριση της περιουσίας αυτής πέρα από τα όρια της διαχειριστικής του εξουσίας' 2. για ατομικά χρέη του, οποτεδήποτε και αν αυτά γεννήθηκαν.

Αν, στις περιπτώσεις της προηγούμενης παραγράφου, οι δανειστές είναι έγχειρόγραφοι, προτιμώνται οι δανειστές του προηγούμενου άρθρου.

Άρθρο 1410. Έπικουρική υπεγγυότητα της ατομικής περιουσίας. Για τα χρέη του άρθρου 1408 οι δανειστές μπορούν να στραφούν επικουρικά και κατά της ατομικής περιουσίας του μη οφειλέτη συζύγου έως το μισό της αξίας της απαίτησής τους, εφόσον η κοινή περιουσία δεν επαρκεί για την ικανοποίηση των χρεών του.

Άρθρο 1411. Λήξη. Η κοινοκτημοσύνη λήγει αὐτοδικαίως με τη λύση ή την ακύρωση του γάμου. Λήγει επίσης, όταν ο ένας από τους συζύγους κηρυχθεί σε αφάνεια ή σε πτώχευση και η σχετική απόφαση γίνει τελεσίδικη.

Στην περίπτωση του διαζυγίου ή της ακύρωσης του γάμου η λήξη της κοινοκτημοσύνης επέρχεται αναδρομικά από την ημέρα της επίδοσης της σχετικής άγωγής.

Άρθρο 1412. Η κοινοκτημοσύνη λήγει με συμφωνία των συζύγων που περιβάλλεται το συμβολαιογραφικό τύπο.

Άρθρο 1413. Ο καθένας από τους συζύγους μπορεί να ζητήσει από το δικαστήριο τη λύση της κοινοκτημοσύνης: 1. αν επήλθε διακοπή της έγγαμης συμβίωσης, που διήρκεσε τουλάχιστον ένα έτος και συνεχίζεται κατά τη συζήτηση της άγωγής' 2. αν, λόγω της κακής κατάστασης της περιουσίας του άλλου συζύγου ή της κακής διαχείρισης από αυτόν της κοινής περιουσίας, κινδυνεύουν τα συμφέροντα του ενάγοντος' 3. αν υπάρχει αδέσγηρη, από τον άλλο σύζυγο, της υποχρέωσής του για συνεισφορά στις ανάγκες της οικογένειας. Η απόφαση που διατάσσει τη λύση της κοινοκτημοσύνης ενεργεί αναδρομικά από την ημέρα της επίδοσης της άγωγής στον εναγόμενο.

Άρθρο 1414. Η λήξη της κοινοκτημοσύνης, κατά τις διατάξεις των προηγούμενων άρθρων, εκτός από την περίπτωση της λήξης λόγω θανάτου, ισχύει απέναντι στους τρίτους μόνο εφόσον στο περιθώριο του ειδικού δημόσιου βιβλίου, όπου έχει καταχωρηθεί το συστατικό της συμβόλαιο, σημειώνονται ή σχετική συμφωνία των συζύγων ή η απόφαση που κηρύσσει την αφάνεια ή την πτώχευση ή, στις περιπτώσεις της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 1411 και του άρθρου 1413, η επίδοση της άγωγής και η σχετική δικαστική απόφαση.

Άρθρο 1415. Με την πρόωρη λήξη της κοινοκτημοσύνης, οι σύζυγοι επανέρχονται, από την άποψη της περιουσιακής τους κατάστασης, στο σύστημα που προβλέπεται από τα άρθρα 1397 και 1400 έως 1402.

Στην περίπτωση αυτή, καθώς και όταν η λήξη επέρχεται λόγω λύσης ή ακύρωσης του γάμου, έχουν εφαρμογή για τη λύση της κοινωνίας και τη διανομή των κοινών πραγμάτων, αν δεν υπάρχει διαφορετική συμφωνία, οι διατάξεις των άρθρων 795 και επόμενων, καθώς και οι ειδικές διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας για τη διανομή κοινών πραγμάτων.

Άρθρο 1416. Έκταξη εφαρμογής. Οι διατάξεις αυτού του Κεφαλαίου έχουν εφαρμογή, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά, ανεξάρτητα από τη θρησκεία ή το δόγμα των συζύγων καθώς και από τον τύπο, πολιτικό ή θρησκευτικό, με τον οποίο έγινε ο γάμος τους».

Άρθρο 16.

Οι διατάξεις του Έβδομου Κεφαλαίου του Τέταρτου Βιβλίου του Αστικού Κώδικα, που αναφέρονται στο διαζύγιο (άρθρα 1438 έως 1462), αντικαθίστανται στο σύνολό τους από τις ακόλουθες διατάξεις:

«ΕΒΔΟΜΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Άρθρο 1438. Πώς επέρχεται. Ο γάμος μπορεί να λυθεί με διαζύγιο. Το διαζύγιο απαγγέλλεται με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που ορίζονται στα επόμενα άρθρα.

Άρθρο 1439. Ισχυρός κλονισμός. Καθένας από τους συζύγους μπορεί να ζητήσει το διαζύγιο, όταν οι μεταξύ τους σχέσεις έχουν κλονισθεί τόσο ισχυρά, από λόγο που αφορά το πρόσωπο του εναγομένου ή και των δύο συζύγων, ώστε διάσπα ή εξασχολούθηση της έγγαμης σχέσης να είναι αφόρητη για τον ενάγοντα.

Εφόσον ο εναγόμενος δεν αποδεικνύει το αντίθετο, ο κλονισμός τεκμαίρεται σε περίπτωση διγαμίας ή μοιχείας του, έγκρατης ή επίβουλης της ζωής του από τον εναγόμενο.

Εφόσον οι σύζυγοι βρίσκονται σε διάσταση συνεχώς από τέσσερα τουλάχιστον χρόνια, ο κλονισμός τεκμαίρεται αμέσως και το διαζύγιο μπορεί να ζητηθεί, έστω και αν ο λόγος του κλονισμού αφορά αποκλειστικά το πρόσωπο του ενάγοντα. Η συμπλήρωση του χρόνου διάστασης δεν εμποδίζεται από μικρές διακοπές που έγιναν ως προσπάθεια αποκατάστασης των σχέσεων ανάμεσα στους συζύγους.

Άρθρο 1440. Αφάνεια. Καθένας από τους συζύγους μπορεί να ζητήσει το διαζύγιο, όταν ο άλλος έχει κηρυχθεί σε αφάνεια.

Άρθρο 1441. Συναινετικό διαζύγιο. Όταν οι σύζυγοι συμφωνούν για το διαζύγιο, μπορούν να το ζητήσουν με κοινή αίτησή τους που δικάζεται κατά τη διαδικασία της έκουσας δικαιοδοσίας (συναινετικό διαζύγιο).

Για να εκδοθεί συναινετικό διαζύγιο, πρέπει ο γάμος να έχει διαρκέσει τουλάχιστον ένα χρόνο πριν από την κατάθεση της αίτησης, ή δε συμφωνία των συζύγων να δηλωθεί στο δικαστήριο, αυτοπροσώπως ή με ειδικό πληρεξούσιο, σε δύο συνεδριάσεις που να απέχουν μεταξύ τους έξι τουλάχιστον μήνες. Το ειδικό πληρεξούσιο πρέπει να έχει δοθεί μέσα στον τελευταίο μήνα πριν από την κάθε συνεδρίαση. Εφόσον από την πρώτη συνεδρίαση πέρασαν δύο χρόνια, ή δήλωση της συμφωνίας παύει να ισχύει.

Αν υπάρχουν ανήλικα τέκνα, για να εκδοθεί συναινετικό διαζύγιο πρέπει να προσκομίζεται έγγραφη συμφωνία των συζύγων που να ρυθμίζει την επιμέλεια των τέκνων και την επικοινωνία με αυτά. Η συμφωνία επικυρώνεται από το δικαστήριο και ισχύει έσπου να εκδοθεί απόφαση για το θέμα αυτό σύμφωνα με το άρθρο 1513.

Άρθρο 1442. Διατροφή. Εφόσον ο ένας από τους πρώην συζύγους δεν μπορεί να εξασφαλίσει τη διατροφή του από τα εισοδήματά του ή από την περιουσία του, δικαιούται να ζητήσει διατροφή από τον άλλον: 1. αν κατά την έκδοση του διαζυγίου ή κατά το τέλος των χρονικών περιόδων που προβλέπονται στις επόμενες περιπτώσεις βρίσκεται σε ηλικία ή σε κατάσταση υγείας που δεν επιτρέπει να αναγκασθεί να άρξει ή να συνεχίσει την άσκηση κατάλληλου επαγγέλματος, ώστε να εξασφαλίσει απ' αυτό τη διατροφή του' 2. αν έχει την επιμέλεια ανήλικου τέκνου και γι' αυτόν το λόγο εμποδίζεται στην άσκηση κατάλληλου επαγγέλματος' 3. αν δεν βρίσκει σταθερή κατάλληλη εργασία ή χρειάζεται κάποια επαγγελματική εκπαίδευση, και στις δύο όμως περιπτώσεις για ένα διάστημα που δεν μπορεί να ξεπεράσει τα τρία χρόνια από την έκδοση του διαζυγίου' 4. σε κάθε άλλη περι-

πτωσι, όπου ή επιδικασθ διατροφής κατά την έκδοση του διαζυγίου επιβάλλεται από λόγους έπιείκειας.

*Άρθρο 1443. Οι διατάξεις των άρθρων 1487, 1493, 1494 και 1498 εφαρμόζονται αναλόγως και για τὸ δικαίωμα διατροφής μετά τὸ διαζύγιο. Ἡ διατροφή προκαταβάλλεται σὲ χρέημ κάθε μήνα. Ἡ διατροφή μπορεί νὰ καταβληθῆί ἐφάπαξ, ἂν οἱ πρῶνι σύζυγοι συμφωνοῦν σ' αὐτὸ ἐγγράφως ἢ με ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου, ἂν συντρέχουν ἰδιαίτερως λόγοι.

*Άρθρο 1444. Ἡ διατροφή μπορεί νὰ ἀποκλεισθεῖ ἢ νὰ περιορισθεῖ, ἂν αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἀπὸ σπουδαίους λόγους, ἰδίως ἂν ὁ γάμος εἶχε μικρὴ χρονικὴ διάρκεια ἢ ἂν ὁ δικαιοῦχος εἶναι ὑπαίτιος τοῦ διαζυγίου του ἢ προκάλεσε ἐκούσια τὴν ἀπορία του.

Τὸ δικαίωμα διατροφής παύει, ἂν ὁ δικαιοῦχος ξαναπαντρευθεῖ, ἢ ἂν συζεῖ μόνιμα με κάποιον ἄλλο σὲ ἐλεύθερη ἔνωση. Τὸ δικαίωμα διατροφής δὲν παύει με τὸ θάνατο τοῦ ὑποχρέου, παύει ὅμως με τὸ θάνατο τοῦ δικαιοῦχου, ἐκτὸς ἂν ἀφορᾷ παρελθόντα χρόνο ἢ δόσεις ἀπαιτητές κατά τὸ χρόνο τοῦ θανάτου.

*Άρθρο 1445. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς πρῶνι σύζυγους εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δίνει στὸν ἄλλον ἀκριβεῖς πληροφορίες για τὴν περιουσία του και τὰ εἰσοδήματά του, ἐφόσον εἶναι χρήσιμες για τὸν καθορισμὸ τοῦ ὕψους τῆς διατροφής. Με αἴτηση ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πρῶνι σύζυγους πὸ διαβιβάζεται μεσῶ τοῦ ἀρμόδιου εἰσαγγελέα, ὁ ἐργοδότης, ἢ ἀρμόδια ὑπηρεσία και ὁ ἀρμόδιος οἰκονομικός ἐφορος εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δίνουν κάθε χρησιμη πληροφορία για τὴν περιουσιακὴ κατάσταση τοῦ ἄλλου σύζυγου και προπάντων για τὰ εἰσοδήματά του.

*Άρθρο 1446. Ἐκταση εφαρμογής. Ἡ διάταξη τοῦ άρθρου 1416 εφαρμόζεται: και για τὴ λύση τοῦ γάμου σύμφωνα με τὶς διατάξεις αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου).

*Άρθρο 17.

Τὰ Κεφάλαια Ὁγδοο, Ἐνατο, Δέκατο, Ἐνδέκατο και Δωδέκατο τοῦ Τέταρτου Βιβλίου τοῦ Ἀστικού Κώδικα πὸ ἀναφέρονται στη συγγένεια (ἄρθρα 1463 και 1464), τὴ γνησιότητα τοῦ τέκνου (ἄρθρα 1465 ἔως 1475), τὴ διατροφή ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρα 1476 ἔως 1492), τὶς σχέσεις γονέων και τέκνων και τὴν πατρικὴ ἐξουσία (ἄρθρα 1493 ἔως 1529) και τὰ ἐξώγαμα τέκνα (ἄρθρα 1530 ἔως 1567) με τὸ σύνολο τῶν διατάξεων τούς ἀντικαθίστανται ἀπὸ νέα κεφάλαια ὄγδοο, δέκατο και ἐνδέκατο με τούς ἀκόλουθους τίτλους και ἀριθμοὺς άρθρων ἀντίστοιχα:

- α) Ὁγδοο Κεφάλαιο: Συγγένεια (ἄρθρα 1463 ἔως 1484).
- β) Δέκατο Κεφάλαιο: Διατροφή ἀπὸ τὸν νόμο (ἄρθρα 1485 ἔως 1504).
- γ) Ἐνδέκατο Κεφάλαιο: Σχέσεις γονέων και τέκνων (ἄρθρα 1505 ἔως 1541).

Τὸ περιεχόμενο τῶν διατάξεων τῶν νέων κεφαλαίων εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

«ΟΓΔΟΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

*Άρθρο 1463. Ἐννοια. Τὰ πρόσωπα εἶναι μεταξὺ τούς συγγενεῖς ἐξ αἵματος σὲ εὐθεία γραμμῆ, ἂν τὸ ἓνα κατάγεται ἀπὸ τὸ ἄλλο (συγγένεια μεταξὺ ἀνιόντων και κατιόντων). Συγγενεῖς ἐξ αἵματος σὲ πλάγια γραμμῆ εἶναι: τὰ πρόσωπα πὸ, χωρὶς νὰ εἶναι συγγενεῖς σὲ εὐθεία γραμμῆ, κατάγονται ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀνιόντα. Ὁ βαθμὸς τῆς συγγένειας ὀρίζεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν γεννήσεων πὸ συνδέουν τὰ πρόσωπα.

Ἡ συγγένεια τοῦ προσώπου με τὴ μητέρα του και τούς συγγενεῖς τῆς ἰδρύεται με μόνη τὴ γέννηση. Ἡ συγγένεια με τὸν πατέρα και τούς συγγενεῖς του συνάγεται ἀπὸ τὸν γάμο

τῆς μητέρας με τὸν πατέρα ἢ ἰδρύεται με τὴν ἀναγνώριση, ἐκούσια ἢ δικαστικὴ.

*Άρθρο 1464. Ἀγχιστεία. Οἱ συγγενεῖς ἐξ αἵματος τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τούς συζύγους εἶναι συγγενεῖς ἐξ ἀγχιστείας τοῦ ἄλλου στὴν ἴδια γραμμῆ και τὸν ἴδιο βαθμὸ. Ἡ συγγένεια ἐξ ἀγχιστείας ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει και μετά τὴ λύση ἢ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου, ἀπὸ τὸν ὅποιο δημιουργήθηκε.

*Άρθρο 1465. Τεκμήριο καταγωγῆς ἀπὸ γάμο. Τὸ τέκνο πὸ γεννήθηκε κατά τὴ διάρκεια τοῦ γάμου τῆς μητέρας του ἢ μέσα σὲ τριακόσιες ἡμέρες ἀπὸ τὴ λύση ἢ τὴν ἀκύρωσή του τεκμαίρεται ἔτι ἔχει: πατέρα τὸν σύζυγο τῆς μητέρας (τέκνο γεννημένο σὲ γάμο).

Ἄν τὸ τέκνο γεννήθηκε μετά τὴν τριακοσιόστη ἡμέρα ἀπὸ τὴ λύση ἢ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου, ἢ ἀπόδειξη τῆς πατρότητας τοῦ συζύγου τῆς μητέρας βαρύνει ἐκείνον πὸ τὴν ἐπικαλεῖται.

*Άρθρο 1466. Σύγκρουση δύο τεκμηρίων. Ἄν μέσα στὶς τριακόσιες ἡμέρες ἀπὸ τὴ λύση ἢ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου γεννήθηκε τέκνο ἀπὸ γυναίκα πὸ τέλεσε νέο γάμο, τεκμαίρεται ὅτι αὐτὸ ἔχει πατέρα τὸ δεύτερο σύζυγο, ἐκτὸς ἂν γίνεῖ δεκτὴ ἀγωγή για προσβολὴ τῆς πατρότητάς του, ὅπότε τεκμαίρεται ὅτι εἶναι τέκνο τοῦ πρώτου συζύγου.

*Άρθρο 1467. Προσβολὴ τῆς πατρότητας. Ἡ ἰδιότητα τοῦ τέκνου, ὡς πρὸς τὸ ὅποιο συντρέχει ἓνα ἀπὸ τὰ τεκμήρια τῶν άρθρων 1465 και 1466, ὡς τέκνο γεννημένου σὲ γάμο, μπορεί νὰ προσβληθεῖ δικαστικῶς, ἂν ἀποδειχθεῖ ὅτι ἡ μητέρα δὲν συνέλαβε πράγματι ἀπὸ τὸν σύζυγο τῆς ἢ ὅτι κατά τὸ κρίσιμο διάστημα τῆς σύλληψης ἦταν φανερά ἀδύνατο νὰ συλλάβει ἀπὸ αὐτὸν, ἰδίως ἐξαιτίας ἀνικανότητάς ἢ ἀποδημίας του ἢ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν σχέσεις.

*Άρθρο 1468. Κρίσιμο διάστημα τῆς σύλληψης θεωρεῖται τὸ χρονικὸ διάστημα πὸ περιλαμβάνεται ἀνάμεσα στὴν τριακοσιόστη και τὴν ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ ἡμέρα πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετό.

*Άρθρο 1469. Τὴν ἰδιότητα τοῦ τέκνου ὡς γεννημένου σὲ γάμο μπορούν νὰ προσβάλουν: 1. ὁ σύζυγος τῆς μητέρας· 2. ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα τοῦ συζύγου, ἂν αὐτὸς πέθανε χωρὶς νὰ ἔχει χάσει τὸ δικαίωμα τῆς προσβολῆς· 3. τὸ τέκνο· 4. ἡ μητέρα τοῦ τέκνου. Ἡ προσβολὴ γίνεται ἀπὸ τὸν δικαιούμενο αὐτοπροσώπως ἢ ἀπὸ εἰδικὸν πληρεξούσιό του ἢ, μετά ἀπὸ ἀδεία τοῦ δικαστηρίου, ἀπὸ τὸν νόμιμο ἀντιπρόσωπό του.

*Άρθρο 1470. Ἡ προσβολὴ τῆς πατρότητας ἀποκλείεται: 1. για τὸ σύζυγο τῆς μητέρας, ὅταν περάσει ἓνα ἔτος ἀφότου πληροφοροῦθηκε τὸν τοκετό και τὰ περιστατικά, ἀπὸ τὰ ὅποια προκύπτει ὅτι ἡ σύλληψη τοῦ τέκνου δὲν ἔγινε ἀπὸ αὐτόν, και, σὲ κάθε περίπτωση, ὅταν περάσουν πέντε ἔτη ἀπὸ τὸν τοκετό· 2. για τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρα τοῦ συζύγου, ὅταν περάσει ἓνα ἔτος ἀφότου ἔμαθαν τὸ θάνατο τοῦ τελευταίου και τὴ γέννηση τοῦ τέκνου· 3. για τὸ τέκνο, ὅταν περάσει ἓνα ἔτος ἀπὸ τὴν ἐνηλικίωσή του· 4. για τὴ μητέρα, ὅταν περάσει ἓνα ἔτος ἀπὸ τὸν τοκετό ἢ, ἐφόσον ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος για τὴ μὴ προσβολὴ κατά τὴ διάρκεια τοῦ γάμου, ἔξ: μῆνες ἀφότου λήθηκε ἢ ἀκυρώθηκε ὁ γάμος με τὸν σύζυγό τῆς.

*Άρθρο 1471. Ἡ προσβολὴ τῆς πατρότητας ἀποκλείεται ἐπίσης μετά τὸ θάνατο τοῦ τέκνου, ἐκτὸς ἂν εἶχε ἦδη ἀκηθεῖ ἢ σχετικὴ ἀγωγή.

Ἡ προσβολὴ εἰδικὰ ἀπὸ τὸν σύζυγο τῆς μητέρας ἀποκλείεται: και: 1. ἂν αὐτὸς ἀναγνώρισε ὅτι τὸ τέκνο εἶναι δικό του πρὶν γίνεῖ ἀμετάκλητη ἢ ἀπόφαση για τὴν προσβολὴ· 2. ἂν συγκατατέθηκε στὴ σύλληψη τοῦ τέκνου ἀπὸ τὴ σύζυγό του με τεχνητὴ γονιμοποίηση.

*Άρθρο 1472. Τὸ τέκνο χάνει τὴν ἰδιότητα τέκνου πὸ γεννήθηκε σὲ γάμο. ἀναδρομικὰ ἀπὸ τὴ γέννησή του, μόλις γίνεῖ ἀμετάκλητη ἢ ἀπόφαση πὸ δέχεται τὴν προσβολὴ αὐτῆς τῆς ἰδιότητάς του.

Άρθρο 1473. Επιγενόμενος γάμος των γονέων. Τέκνο πού γεννήθηκε χωρίς γάμο των γονέων του έχει απέναντι σ' αυτούς και τους συγγενείς τους ως προς όλα θέση τέκνου γεννημένου σέ γάμο, εφόσον οι γονείς του παντρευτούν μεταγενέστερα και τὸ τέκνο εἶχε αναγνωρισθεῖ ἢ αναγνωρίζεται μετὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου, ἐκούσια ἢ δικαστικά, ὡς τέκνο τοῦ συζύγου, σύμφωνα με τὶς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1475, 1476 καὶ 1479 ἕως 1483. Ἡ ἐκούσια ἀναγνώριση μὴ ποῖ νὰ προσβληθεῖ γιὰ τὸ λόγο ὅτι ὁ σύζυγος τῆς μητέρας δὲν εἶναι ὁ πατέρας, σύμφωνα με τὶς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1477 καὶ 1478.

Άρθρο 1474. Ἄν τὸ τέκνο δὲν ζεῖ κατὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου τῶν γονέων του, δὲν θίγεται ἢ ἐκπέλεση τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ προηγούμενου ἀρθροῦ ὡς πρὸς τοὺς κατιόντες του.

Άρθρο 1475. Ἐκούσια ἀναγνώριση. Ὁ πατέρας μὴ ποῖ νὰ ἀναγνωρίσει ὡς δικό του τὸ τέκνο του πού γεννήθηκε χωρὶς γάμο, εφόσον συναίνει σ' αὐτὸ καὶ ἡ μητέρα. Ἄν ἡ μητέρα ἔχει πεθάνει ἢ δὲν ἔχει δικαιοπρακτικὴ ἰκανότητα, ἢ ἀναγνώριση γίνεται με μόνη τὴ δήλωση τοῦ πατέρα.

Ἄν ὁ πατέρας ἔχει πεθάνει ἢ δὲν ἔχει δικαιοπρακτικὴ ἰκανότητα, ἢ ἀναγνώριση μὴ ποῖ νὰ γίνει ἀπὸ τὸν παππὸ ἢ τὴν γιαγιά τῆς πατρικῆς γραμμῆς.

Ἄν τὸ τέκνο ἔχει πεθάνει, ἢ ἀναγνώριση ἐνεργεῖ ὑπὲρ τῶν κατιόντων του.

Άρθρο 1476. Ἡ ἀναγνώριση ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τοὺς γονεῖς του γίνεται με δήλωση ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἢ με διαθήκη. Ἡ συναίνεση τῆς μητέρας, σύμφωνα με τὸ προηγούμενο ἀρθρο, παρέχεται με δήλωση ἐνώπιον συμβολαιογράφου. Οἱ δηλώσεις τῆς ἀναγνώρισης καὶ τῆς συναίνεσης γίνονται αὐτοπροσώπως καὶ χωρὶς αἴρεση ἢ προθεσμία. Ἀνάκληση τῶν δηλώσεων εἶναι ἀνίσχυρη.

Άρθρο 1477. Προσβολὴ τῆς ἀναγνώρισης. Τὸ τέκνο καί, σὲ περίπτωση θανάτου του, οἱ κατιόντες του δικαιούνται νὰ προσβάλουν τὴν ἐκούσια ἀναγνώριση γιὰ τὸ λόγο ὅτι αὐτὸς πὸς δηλώθηκε ὡς πατέρας δὲν εἶναι πραγματικὰ πατέρας.

Τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἀνήκει ἐπίσης, στὴν περίπτωση ὅπου ἡ μητέρα κατὰ τὴν ἀναγνώριση εἶχε πεθάνει ἢ δὲν εἶχε δικαιοπρακτικὴ ἰκανότητα, στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καί, στὴν περίπτωση τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἀρθροῦ 1475, στὸν παππὸ ἢ τὴν γιαγιά πού δὲν εἶχε προβεῖ στὴν ἀναγνώριση.

Άρθρο 1478. Ἡ προσβολὴ τῆς ἀναγνώρισης ἀποκλείεται, ἂν περάσουν τρεῖς μῆνες ἀφότου πληροφρήθηκε τὴν ἀναγνώριση αὐτὸς πού τὴν προσβάλλει. Ἡ προσβολὴ ἀποκλείεται σὲ κάθε περίπτωση, ἂν περάσουν δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἀναγνώριση ἢ, προκειμένου γὰ προσβολὴ ἀπὸ τέκνο πού κατὰ τὴν ἀναγνώριση ἦταν ἀνήλικο, δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἐνηλικίωσή του.

Άρθρο 1479. Δικαστικὴ ἀναγνώριση. Ἡ μητέρα ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσει με ἀγωγή τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητας τοῦ τέκνου της πού γεννήθηκε χωρὶς γάμο της με τὸν πατέρα του. Τὸ ἴδιο δικαίωμα ἔχει καὶ τὸ τέκνο. Ὅταν ἡ μητέρα ἀρνεῖται τὴν προβλεπόμενη ἀπὸ τὴν πρώτη παράγραφο τοῦ ἀρθροῦ 1475 συναίνεσή της, δικαίωμα δικαστικῆς ἀναγνώρισης ἔχουν ἐπίσης ὁ πατέρας καί, στὴν περίπτωση τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἀρθροῦ 1475, ὁ παππὸς ἢ ἡ γιαγιά τῆς πατρικῆς γραμμῆς.

Άρθρο 1480. Ἡ ἀγωγή τῆς μητέρας ἀσκεῖται κατὰ τὸν πατέρα ἢ τῶν κληρονόμων του. Ἡ ἀγωγή τοῦ τέκνου ἀσκεῖται κατὰ τοῦ γονεῖ πού δὲν ἔχει προβεῖ στὴν ἀναγκαία γιὰ τὴν ἐκούσια ἀναγνώριση δήλωση ἢ κατὰ τῶν κληρονόμων του. Ἡ ἀγωγή τοῦ πατέρα ἢ τῶν γονέων του ἀσκεῖται κατὰ τῆς μητέρας ἢ τῶν κληρονόμων της.

Άρθρο 1481. Ἡ πατρότητα τεκμαίρεται, ἂν ἀποδειχθεῖ ὅτι αὐτὸς, γιὰ τὸν ἑαυτοῦ προβάλλεται ἰσχυρισμὸς ὅτι εἶναι πατέρας, εἶχε σαρκικὴ συνάφεια με τὴν μητέρα κατὰ τὸ κρίσιμο διάστημα τῆς σύλληψης. Τὸ τεκμήριο δὲν ἰσχύει, ἂν ἡ

ἀγωγή ἀσκεῖται ἀπὸ τὸ τέκνο μετὰ τὴν ἐνηλικίωσή του καὶ ὁ πατέρας πέθανε πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας στὸν πρώτο βαθμὸ.

Άρθρο 1482. Τὸ τεκμήριο τοῦ προηγούμενου ἀρθροῦ ἀνατρέπεται, ἂν προκύπτουν σοβαρὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴν πατρότητα.

Άρθρο 1483. Τὸ δικαίωμα τῆς μητέρας νὰ ζητήσει τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητας τοῦ τέκνου της ὑποκύπτει σὲ ἀπόσβεση, ὅταν περάσουν πέντε χρόνια ἀπὸ τὸν τοκετό. Τὸ δικαίωμα τοῦ τέκνου ὑποκύπτει σὲ ἀπόσβεση ἕνα ἔτος μετὰ τὴν ἐνηλικίωσή του, τοῦ δὲ πατέρα ἢ τῶν γονέων του δύο ἔτη ἀφότου ἀρνήθηκε τὴν συναίνεσή της ἢ μητέρα.

Ἄν ἡ μητέρα ἦταν ἐγγαμῆ κατὰ τὸ κρίσιμο διάστημα τῆς σύλληψης τοῦ τέκνου, ἢ προθεσμία τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου ἀρχίζει ἀφότου γίνεαι ἀμετάκλητη ἢ ἀπόφαση πού δεχεται τὴν προσβολὴ τῆς πατρότητας.

Στὴν περίπτωση τοῦ ἀρθροῦ 1473 τὸ δικαίωμα δὲν ὑπόκειται σὲ ἀποσβεστικὴ προθεσμία.

Άρθρο 1484. Ἀποτελέσματα. Σὲ περίπτωση ἀναγνώρισης, ἐκούσιας ἢ δικαστικῆς, ἂν ὁ νόμος δὲν ὀρίζει διαφορετικὰ, τὸ τέκνο ἔχει ὡς πρὸς ὅλα θέση τέκνου γεννημένου σὲ γάμο ἀπέναντι στοὺς δύο γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς τους.

ΔΕΚΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Άρθρο 1485. Μεταξὺ ἀνιόντων καὶ κατιόντων. Ἀνιόντες καὶ κατιόντες ἔχουν ἀμοιβαία ὑποχρέωση διατροφῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρῶν 1486 ἕως 1502.

Άρθρο 1486. Ἔσοι διατροφῆς. Δικαίωμα διατροφῆς ἔχει μόνον ὁποῖος δὲν μὴ ποῖ νὰ διατρέφει τὸν ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν περιουσία του ἢ ἀπὸ ἐργασία κατάλληλη γιὰ τὴν ἡλικία του, τὴν κατάσταση τῆς υγείας του καὶ τὶς λοιπὲς βιοτικὲς του συνθήκες ἐνόψει καὶ τῶν τυχόν ἀναγκῶν τῆς ἐκπαίδευσής του.

Τὸ ἀνήλικο τέκνο, καὶ ἂν ἀκόμη ἔχει περιουσία, ἔχει δικαίωμα διατροφῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, εφόσον τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας του ἢ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας του δὲν ἀρκοῦν γιὰ τὴν διατροφή του.

Άρθρο 1487. Δὲν ἔχει ὑποχρέωση διατροφῆς ἐκεῖνος πού, ἐνόψει καὶ τῶν λοιπῶν υποχρεώσεων του, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ τὴ θώσει χωρὶς νὰ διακινδυνεύσει ἢ δική του διατροφή. Ὁ κανόνας αὐτὸς δὲν ἰσχύει, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν διατροφή ἀνήλικου τέκνου ἀπὸ τὸν γονεῖα του, ἐκτὸς ἂν αὐτὸ μὴ ποῖ νὰ στραφεῖ ἐναντίον ἄλλου ὑποχρέου ἢ ἂν μὴ ποῖ νὰ διατραφεῖ ἀπὸ τὴν περιουσία του.

Άρθρο 1488. Σειρὰ τῶν ὑποχρέων. Ὑποχρέωση διατροφῆς ἔχουν πρῶτα οἱ κατιόντες, κατὰ τὴν σειρὰ πού καλοῦνται στὴν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικὴ διαδοχὴ, καὶ ὁ καθένας τους ἀνάλογα με τὴν κληρονομικὴ του μερίδα.

Άρθρο 1489. Ἄν δὲν ὑπάρχουν κατιόντες, ὑποχρέωση διατροφῆς ἔχουν οἱ πλησιέστεροι ἀνιόντες, πού ἐνέχονται σὲ ἴσα μέρη ἂν εἶναι περισσότεροι στὸν ἴδιο βαθμὸ.

Οἱ γονεῖς ἔχουν ὑποχρέωση νὰ διατρέφουν τὸ τέκνο τους ἀπὸ κοινοῦ, ὁ καθένας ἀνάλογα με τὶς δυνάμεις του.

Άρθρο 1490. Ἄν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνιόντες ἢ τοὺς κατιόντες δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δώσει διατροφή, ἢ ὑποχρέωση βαρύνει ἐκεῖνον πού εἶναι ὑπόχρεος ὕστερα ἀπὸ αὐτόν. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ ὅταν, γιὰ πραγματικούς ἢ νομικούς λόγους, εἶναι ἀδύνατη ἢ ἰδιαίτερα δυσχερὴς ἢ δικαστικὴ ἐπιδίωξη στὴν ἡμεδαπὴ ἐναντίον ἐκεῖνου πού ἔχει τὴν ὑποχρέωση.

Στὴν περίπτωση πού καταβάλλει τὴν διατροφή, ἀντὶ γιὰ τὸν ἀμέσως ὑπόχρεο, ἄλλο πρόσωπο, αὐτὸ ὑποκαθίσταται αὐτοδικαίως στὰ δικαιώματα ἐκεῖνου πού τὴν ἔλαβε: 1. ἂν κατέβαλε τὴν διατροφήν δυνάμει τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου 2. ἂν πρόκειται γιὰ τὸ Κράτος ἢ νομικὸ πρόσωπο δημοσίου δικαίου ἢ κοινωφελὲς ἴδρυμα πού ἀνέλαβε τὴν διατροφήν τοῦ δικαιούχου ἀνήλικου στὴν θέση τοῦ ὑπόχρεου συγγενῆ του 3. ἂν πρόκειται γιὰ ἰδιώτες, στωὶς

όποιους ανατέθηκε ή επιμέλεια του προσώπου του δικαιούχου ανήλικου, σύμφωνα με τὰ άρθρα 1513, 1514, 1532, 1533 και 1535' 4. αν ὁ δικαιούχος τῆς διατροφῆς εἶναι ἀνήλικος καὶ τῆ διατροφή κατέβαλε, στὴ θέση τοῦ ὑποχρέου γονεά του, ὁ σύζυγος τοῦ τελευταίου.

Ἄρθρο 1491. Ὅταν τὸ πρόσωπο εἶναι ἔγγαμο, ἡ ὑποχρέωση τῶν κατιόντων καὶ τῶν ἀνιόντων του νὰ τὸ διατρέφουν ὑπάρχει μόνον ἂν ὁ σύζυγός του, ἐνόψει τῶν λοιπῶν υποχρεώσεων του, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ τοῦ παρέχει τὴν ὀφειλόμενη διατροφή χωρὶς νὰ κινδυνεύει ἡ δικὴ του διατροφή ἢ ἂν, γιὰ πραγματικούς ἢ νομικούς λόγους, εἶναι ἀδύνατη ἢ ἰδιαίτερα δυσχερὴς ἢ δικαστικὴ ἐπιδίωξη ἐναντίον του στὴν ἡμεδαπὴ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν διαζευγμένο, ὅταν ὁ πρῶτος σύζυγός του ἔχει ἀπέναντί του ὑποχρέωση διατροφῆς.

Ἄρθρο 1492. Σειρὰ τῶν δικαιούχων. Ὅταν αὐτοὶ ποὺ ἔχουν δικαίωμα διατροφῆς ἀπέναντι σὲ ὀρισμένο πρόσωπο εἶναι περισσότεροι καὶ ὁ ὑπόχρεος δὲν ἐπαρκεῖ νὰ τῆ δώσει σὲ ὅλους, προτεραιότητα ἔχουν οἱ κατιόντες κατὰ τὴ σειρά τῆς ἐξ ἀδιαιρέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς. Ἄν οἱ περισσότεροι δικαιούχοι εἶναι ἀνιόντες, ἔχουν προτεραιότητα οἱ πλησιέστεροι. Ὁ σύζυγος, ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα διατροφῆς, συμπορεύεται μετὰ τοὺς ἀνήλικους κατιόντες καὶ προηγεῖται ἀπὸ τοὺς λοιποὺς κατιόντες ἢ ἄλλους συγγενεῖς. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν διαζευγμένο, ἐφόσον αὐτὸς ἔχει δικαίωμα διατροφῆς.

Ἄρθρο 1493. Μέτρο καὶ περιεχόμενο τῆς διατροφῆς. Τὸ μέτρο διατροφῆς προσδιορίζεται μετὰ βάση τῆς ἀνάγκης τοῦ δικαιούχου, ὅπως αὐτὲς προκύπτουν ἀπὸ τῆς συνθήκης τῆς ζωῆς του (ἀνάλογη διατροφή). Ἡ διατροφή περιλαμβάνει ὅλα ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴ συντήρησιν τοῦ δικαιούχου καὶ ἐπὶ πλέον τὰ ἐξόδα γιὰ τὴν ἀνατροφή, καθὼς καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ καὶ τὴν ἐν γένει ἐκπαίδευσή του.

Ἄρθρο 1494. Μεταβολὴ τῶν ὄρων. Ἄν, ἀφοῦ ἐκδόθηκε ἡ ἀπόφασις ποὺ προσδιορίζει τὴ διατροφή, μεταβλήθηκαν οἱ ὅροι τῆς διατροφῆς, τὸ δικαστήριον μπορεῖ νὰ μεταρρυθμίσει τὴν ἀπόφασή του ἢ καὶ νὰ διατάξει τὴν παύση τῆς διατροφῆς.

Ἄρθρο 1495. Ἐλαττωμένη διατροφή. Οἱ κατιόντες καὶ οἱ ἀνιόντες δικαιούνται μόνον στὴ στοιχειώδη διατροφή, ποὺ περιλαμβάνει τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴ συντήρησιν, ἂν ὑπέπεσαν ἀπέναντι στὸν ὑπόχρεο διατροφῆς σὲ παράπτωμα ποὺ δικαιολογεῖ τὴν ἀποκλήρωσή τους.

Ἄρθρο 1496. Χρόνος καὶ τρόπος καταβολῆς. Ἡ διατροφή προκαταβάλλεται σὲ χρῆμα κάθε μῆνα. Ἄν συντρέχουν ἰδιαίτεροι λόγοι, τὸ δικαστήριον μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψει στὸν ὑπόχρεο τὴν καταβολὴν μετὰ ἄλλον τρόπο.

Ἄρθρο 1497. Οἱ γονεῖς ποὺ ὀφείλουν διατροφή σὲ ἀνήλικο ἄγαμο τέκνο τους ἔχουν δικαίωμα νὰ ὀρίσουν τὸν τρόπο καὶ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θὰ προκαταβάλλεται ἡ διατροφή. Ἄν τὸ ζήτησε τὸ τέκνο, τὸ δικαστήριον μπορεῖ νὰ ἀποφασίσῃ διαφορετικὰ, ἐφόσον συντρέχουν ἰδιαίτεροι λόγοι.

Ἄρθρο 1498. Διατροφή γιὰ τὸ παρελθὸν δὲν ὀφείλεται παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν ὑπερημερία.

Ἄρθρο 1499. Παραίτηση. Παραίτηση ἀπὸ τὴ διατροφή γιὰ τὸ μέλλον δὲν ἰσχύει. Ἡ προκαταβολὴ τῆς διατροφῆς ἀπαλλάσσει τὸν ὑπόχρεο μόνον γιὰ τὸ διάστημα ποὺ ὀρίζεται στὰ ἄρθρα 1496 καὶ 1497.

Ἄρθρο 1500. Ἀπόσβεσις. Ἡ ἀξίωση διατροφῆς παύει μετὰ τὸ θάνατο τοῦ δικαιούχου ἢ τοῦ ὑποχρέου, ἐκτὸς ἂν ἀφ'αὐτῶν παρελθόντα χρόνον ἢ δόσεις ἀπαίτητες κατὰ τὸ χρόνο τοῦ θανάτου.

Ἄρθρο 1501. Δικαστικὴ συμπαράστασις. Ὅταν ὁ ἕνας ἢ καὶ οἱ δύο γονεῖς ἀθετοῦν τὴν ὑποχρέωσή τους νὰ διατρέφουν τὸ ἀνήλικον τέκνο τους, τὸ ἀμόδιον δικαστικὸ ὄργανον παρέχει ἀτελῶς στὸν ἄλλο γονεά ἢ στὸ ἴδιο τὸ τέκνο, ἐφόσον τὸ ζήτησουν, κάθε πρόσφορη βοήθεια γιὰ τὴν ἀναγκαστικὴ εἰσπραξὴ τῶν ὀφειλόμενων παροχῶν.

Ἄρθρο 1502. Προσωρινὴ ἐπιδίωξις διατροφῆς. Σὲ περίπτωσιν, ὅπου ἓνα τέκνο ἔχει γεννηθεῖ χωρὶς γάμο τῆς

μητέρας του καὶ ἡ πατρότητά του εἶναι πολὺ πιθανή, ἡ δὲ μητέρα του βρίσκεται σὲ ἀπορία, τὸ δικαστήριον μπορεῖ, ἀκόμη καὶ πρὶν ἀσκηθεῖ ἡ ἀγωγή γιὰ τὴν ἀναγνώρισή του, νὰ διατάξῃ ὡς ἀσφαλιστικὸ μέτρο τὴν προκαταβολὴν ἀπὸ τὸν πατέρα στὸ τέκνο, κάθε μῆνα, εὐλόγου ποσοῦ ἐναντι τῆς ὀφειλόμενης σ' αὐτὸ διατροφῆς.

Ἄρθρο 1503. Δαπάνες τοκετοῦ καὶ διατροφῆς τῆς ἄγαμης μητέρας. Σὲ περίπτωσιν ὅπου ἓνα τέκνο γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῆς μητέρας του, τὸ δικαστήριον μπορεῖ, ὕστερα ἀπὸ αἰτήσιν τῆς, νὰ καταδικάσῃ τὸν πατέρα ποὺ ἀναγνωρίσθηκε δικαστικῶς, ἀκόμη καὶ ἂν τὸ τέκνο γεννήθηκε νεκρὸ: 1. στὴν καταβολὴν τῶν δαπανῶν τοῦ τοκετοῦ 2. σὲ διατροφή τῆς μητέρας, ἐφόσον αὐτὴ ἀδυνατεῖ νὰ διατρέφῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἐπὶ δύο μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετὸ καὶ τέσσερις ὕστερα ἀπὸ αὐτόν, ἢ, ἂν συντρέχουν εἰδικὲς περιστάσεις, τὸ πολὺ ἐπὶ ἓνα ἔτος.

Ἡ ἀξίωση τῆς μητέρας δὲν παύει μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα, παραγράφεται δὲ ὅταν περάσουν τρία ἔτη ὕστερα ἀπὸ τὸν τοκετὸ. Ἀξίωση ἀποζημίωσης, σύμφωνα μετὰ τῆς διατάξεως γιὰ τῆς ἀδικουαξίας, δὲν ἀποκλεισθεῖται.

Ἄρθρο 1504. Διατροφή μεταξὺ ἀδελφῶν. Ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ μποροῦν, ἂν τὸ δικαστήριον τὸ κρίνει εὐλόγο, νὰ υποχρεωθῶν νὰ δύνουν διατροφή σὲ ἀδελφὸ ἢ ἀδελφὴ, ἂν αὐτὸς ποὺ τὴ ζητεῖ ἀδυνατεῖ νὰ διατρέφῃ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ ἰδιαίτερους λόγους καὶ ἰδίως ἐξαιτίας τῆς ἡλικίας του, βαρειαῖς ἀσθένειας ἢ ἀναπηρίας. Ἡ διατροφή περιλαμβάνει τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ἐπιπλέον τὰ ἐξόδα γιὰ τὴν ἀνατροφή, καθὼς καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ καὶ τὴν ἐν γένει ἐκπαίδευσιν.

Οἱ διατάξεις τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 1487, καθὼς καὶ τῶν ἄρθρων 1494, 1496 καὶ 1498 εἰς 1500 ἐφαρμόζονται καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν.

ΕΝΔΕΚΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ

Ἄρθρο 1505. Ἐπώνυμο τῶν τέκνων. Οἱ γονεῖς ὑποχρεούνται νὰ ἔχουν προσδιορίσει τὸ ἐπώνυμο τῶν τέκνων τους μετὰ κοινὴ ἀμετάκλητη δήλωσιν τους. Ἡ δήλωσις γίνεται πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, εἴτε σὲ συμβολαιογράφῳ εἴτε στὸν λειτουργῷ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θὰ τελεσθεῖ ὁ γάμος. Ὁ λειτουργὸς ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴ σχετικὴ δήλωσιν.

Τὸ ὀριζόμενον ἐπώνυμο, κοινὸ γιὰ ὅλα τὰ τέκνα, μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἴτε συνδυασμὸς τῶν ἐπωνύμων τους, ποὺ ὅμως σὲ καμία περίπτωσιν, δὲν μπορεῖ νὰ περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ δύο ἐπώνυμα.

Ἄν οἱ γονεῖς παραλείψουν νὰ δηλώσουν τὸ ἐπώνυμο τῶν τέκνων τους, σύμφωνα μετὰ τοὺς ὅρους τῶν προηγούμενων παραγράφων, τὰ τέκνα ἔχουν γιὰ ἐπώνυμο τὸ ἐπώνυμο τοῦ πατέρα τους.

Ἄρθρο 1506. Ἐπώνυμο τοῦ τέκνου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του. Τὸ τέκνο ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του παίρνει τὸ ἐπώνυμο τῆς μητέρας του. Ὁ σύζυγος τῆς μητέρας μπορεῖ νὰ δώσει στὸ τέκνο, μετὰ συμβολαιογραφικὸ ἔγγραφο, τὸ ἐπώνυμό του στὴ θέσιν τοῦ ὡς τότε ἐπωνύμου τοῦ τέκνου ἢ ἐπιπρόσθετα, ἂν συναίνεσον σ' αὐτό, κατὰ τὸν ἴδιον τύπον, ἢ μητέρα καὶ τὸ τέκνο.

Σὲ περίπτωσιν ἐπιγενόμενου γάμου τῶν γονέων τοῦ τέκνου ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὸ ἐπώνυμό του, ἐφόσον αὐτὸ εἶναι ἀνήλικον, οἱ διατάξεις τοῦ προηγούμενου ἄρθρου.

Ἄν γίνει ἀναγνώρισις, ἐκούσια ἢ δικαστικὴ, τὸ ἀνήλικον τέκνο ἢ, ἂν αὐτὸ εἶναι ἀνήλικον, οἱ γονεῖς του ἢ καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἢ ὁ ἐπίτροπός του δικαιούνται, μετὰ σὲ προθεσμίαν ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς ἀναγνώρισιν, νὰ προσθέσσουν, μετὰ δήλωσιν στὸν ληξιαρχικόν, τὸ πατρικὸν ἐπώνυμον στὸ ἐπώνυμον τοῦ τέκνου. Ἄν στὴ δήλωσιν προσκρίνουν οἱ δύο γονεῖς ἀπὸ κοινοῦ, μποροῦν νὰ προσδιορίσουν τὸ νέο ἐπώνυμον τοῦ τέκνου σύμφωνα μετὰ τὴ δευτέρην παράγραφον τοῦ προηγούμενου ἄρθρου.

Άρθρο 1507. Άμοιβαία υποχρέωση. Γονείς και τέκνα οφείλουν άμοιβαία μεταξύ τους βοήθεια, στήριξη και σε-
δασμό.

Άρθρο 1508. Υποχρέωση για παροχή ύπηρεσιών. Το τέκνο, εφόσον αποτελεί μέλος του οίκου των γονέων του και ανατρέφεται ή διατρέφεται από αυτούς, υποχρεούται να παρέχει στους γονείς του, για τη διοίκηση του οίκου ή την άσκηση του επαγγέλματός τους, ύπηρεσίες άνάλογες με τις δυνάμεις του και τις βιοτικές συνθήκες του ίδιου και της οικογένειάς του.

Άρθρο 1509. Παροχές των γονέων προς τα τέκνα τους. Η παροχή περιουσίας στο τέκνο από οποιονδήποτε γονέα του, είτε για τη δημιουργία ή τη διατήρηση οικονομικής ή οικογενειακής αυτοτέλειας, είτε για την έναρξη ή την εξασφάλιση επαγγέλματος, αποτελεί δωρεά μόνον ως προς το ποσό που υπερβαίνει το μέτρο, το οποίο επιβάλλουν οι περιστάσεις. Η ευθύνη όμως, άπέναντι στο τέκνο, εκείνου που έκανε την παροχή, για πραγματικά ή νομικά έλαττώματα του προσώπου, κρίνεται πάντοτε κατά τις διατάξεις για την ευθύνη του δωρητή.

Άρθρο 1510. Γονική μέριμνα. Η μέριμνα για το άνήλικο τέκνο είναι καθήκον και δικαίωμα των γονέων (γονική μέριμνα). οι οποίοι την άσκουν από κοινού. Η γονική μέριμνα περιλαμβάνει την επιμέλεια του προσώπου, τη διοίκηση της περιουσίας και την εκπροσώπηση του τέκνου σε κάθε υπόθεση ή δικαιοπραξία ή δίκη, που άφορούν το πρόσωπο ή την περιουσία του.

Σε περίπτωση όπου η γονική μέριμνα παύει λόγω θανάτου, κήρυξης σε άφάνεια ή έκπτωσης του ενός γονέα, ή γονική μέριμνα άνήκει αποκλειστικά στον άλλο.

Αν ό ένας από τους γονείς άδυνατεί να άσκησει τη γονική μέριμνα για πραγματικούς λόγους ή γιατί είναι άνικανός ή περιορισμένα ικανός για δικαιοπραξία, την άσκει μόνος ό άλλος γονέας. Η επιμέλεια όμως του προσώπου του τέκνου άσκείται και από τον άνήλικο γονέα.

Άρθρο 1511. Κάθε άπόφαση των γονέων σχετικά με την άσκηση της γονικής μέριμνας πρέπει να άποβλέπει στο συμφέρον του τέκνου.

Στο συμφέρον του τέκνου πρέπει να άποβλέπει και η άπόφαση του δικαστηρίου, όταν, κατά τις διατάξεις του νόμου, το δικαστήριο άποφασίζει σχετικά με την άνάθεση της γονικής μέριμνας ή με τον τρόπο της άσκησης της. Η άπόφαση του δικαστηρίου πρέπει επίσης να σέβεται την ισότητα μεταξύ των γονέων και να μη κάνει διακρίσεις εξαιτίας του φύλου, της φυλής, της γλώσσας, της θρησκείας, των πολιτικών ή όποιων άλλων πεποιθήσεων, της ιδιότητας, της έθνικης ή κοινωνικής προέλευσης ή της περιουσίας.

Ανάλογα με την ώριμότητα του τέκνου πρέπει να ζητείται και να συνεκτιμάται ή γνώμη του πριν από κάθε άπόφαση σχετική με τη γονική μέριμνα, εφόσον η άπόφαση άφορά τα συμφέροντά του.

Άρθρο 1512. Σε περίπτωση διαφωνίας. Αν οι γονείς διαφωνούν κατά την άσκηση της γονικής μέριμνας, το δέ συμφέρον του τέκνου επιβάλλει να ληφθεί άπόφαση, άποφασίζε-
ται το δικαστήριο.

Άρθρο 1513. Διαζύγιο ή άκύρωση του γάμου. Στις περιπτώσεις διαζυγίου ή άκύρωσης του γάμου και εφόσον ζουν και οι δύο γονείς, ή άσκηση της γονικής μέριμνας ρυθμίζεται από το δικαστήριο. Η άσκηση της γονικής μέριμνας μπορεί να άνατεθεί στον ένα από τους γονείς ή, αν αυτοί συμφωνούν όρίζοντας συγχρόνως τον τόπο διαμονής του τέκνου, στους δύο από κοινού. Το δικαστήριο μπορεί να άποφασίζει διαφορετικά, ιδίως να καταλείψει την άσκηση της γονικής μέριμνας μεταξύ των γονέων ή να την άναθέσει σε τρίτον.

Για τη λήψη της άπόφασης του το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του τους έως τότε δεσμούς του τέκνου με τους γονείς και τους άδελφούς του, καθώς και τις τυχόν συμφωνίες που έκαναν οι γονείς του τέκνου σχετικά με την επιμέλεια και τη διοίκηση της περιουσίας του.

Ο γονέας, στον όποιο δέν έχει άνατεθεί ή άσκηση της γονικής μέριμνας, έχει το δικαίωμα να ζητήσει από τον άλλο πληροφορίες για το πρόσωπο και την περιουσία του τέκνου.

Άρθρο 1514. Διακοπή της συμβίωσης. Οι διατάξεις του προηγούμενου άρθρου εφαρμόζονται και στις περιπτώσεις όπου υπάρχει διακοπή της συμβίωσης των συζύγων.

Άρθρο 1515. Τέκνα χωρίς γάμο των γονέων τους. Η γονική μέριμνα του άνήλικου τέκνου που γεννήθηκε και παραμένει χωρίς γάμο των γονέων του άνήκει στη μητέρα του. Σε περίπτωση άναγνώρισής του, άποικα γονική μέριμνα και ό πατέρας, που όμως την άσκει αν έπαυσε ή γονική μέριμνα της μητέρας ή αν αυτή άδυνατεί να την άσκησει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους.

Με αίτηση του πατέρα, το δικαστήριο μπορεί και σε κάθε άλλη περίπτωση και ιδίως αν συμφωνεί ή μητέρα να άναθέσει και σ' αυτόν την άσκηση της γονικής μέριμνας ή μέρους αυτής, εφόσον αυτό επιβάλλεται από το συμφέρον του τέκνου.

Σε περίπτωση δικαστικής άναγνώρισης, στην όποία αντίδρασε ό πατέρας, αυτός δέν άσκει γονική μέριμνα ούτε άναπληρώνει τη μητέρα στην άσκηση της. Το δικαστήριο μπορεί, αν το επιβάλλει το συμφέρον του τέκνου, να άποφασίζει διαφορετικά με αίτηση του πατέρα, εφόσον έπαυσε ή γονική μέριμνα της μητέρας ή αυτή άδυνατεί να την άσκησει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους ή υπάρχει συμφωνία των γονέων.

Άρθρο 1516. Πράξεις από τον ένα γονέα. Ο καθένας από τους γονείς επιχειρεί και μόνος του πράξεις άναφερόμενες στην άσκηση της γονικής μέριμνας: 1. όταν πρόκειται για συνήθεις πράξεις επιμέλειας του προσώπου του τέκνου ή για την τρέχουσα διαχείριση της περιουσίας του ή για πράξεις που έχουν επείγοντα χαρακτήρα: 2. όταν πρόκειται για τη λήψη θέλησης της βούλησης που είναι άπευθυντά προς το τέκνο,

στις περιπτώσεις διακοπής της συμβίωσης των γονέων, διαζυγίου ή άκύρωσης του γάμου τους, καθώς και όταν πρόκειται για τέκνο γεννημένο χωρίς γάμο των γονέων του, τις άξιώσεις διατροφής που έχει το τέκνο κατά του γονέα, ό όποιος δέν έχει την επιμέλεια του προσώπου του, μπορεί να τις άσκει αυτός που έχει την επιμέλεια και, αν δέν την έχει κανείς, αυτός με τον όποιο διαμένει το τέκνο.

Άρθρο 1517. Συγχροση συμφερότων. Αν τα συμφέροντα του τέκνου συγχροούνται με τα συμφέροντα του πατέρα του ή της μητέρας του, που άσκουν τη γονική μέριμνα, καθώς και των συζύγων ή των συγγενών τους εξ αίματος ή εξ άγχιστείας σε ευθεία γραμμή, διορίζεται ειδικός έπίτροπος.

Άρθρο 1518. Επιμέλεια του προσώπου. Η επιμέλεια του προσώπου του τέκνου περιλαμβάνει ιδίως την άνατροφή, την επίβλεψη, τη μόρφωση και την εκπαίδευσή του, καθώς και τον προσδιορισμό του τόπου της διαμονής του.

Κατά την άνατροφή του τέκνου οι γονείς το ενισχύουν, χωρίς διάκριση φύλου, να άναπτύσσει υπεύθυνα και με κοινωνική συνείδηση την προσωπικότητά του. Η λήψη σωφρονιστικών μέτρων επιτρέπεται μόνον εφόσον αυτά είναι παιδαγωγικώς άναγκαία και δέν θίγουν την άξιοπρέπεια του τέκνου.

Κατά τη μόρφωση και την επαγγελματική εκπαίδευση του τέκνου οι γονείς λαμβάνουν υπόψη τις ικανότητες και τις προσωπικές του κλίσεις. Γι' αυτόν το σκοπό οφείλουν να συνεργάζονται με το σχολείο και, αν υπάρχει άνάγκη, να ζητούν τη συνδρομή άρμόδιων κρατικών ύπηρεσιών ή δημόσιων όργανισμών.

Άρθρο 1519. Δικαστική συμπάρσταση. Το άρμόδιο δικαστικό όργανο οφείλει να παρέχει στους γονείς, κατά την άσκηση της επιμέλειας του προσώπου του τέκνου τους, την ύποστήριξη του, εφόσον αυτοί τη ζητήσουν.

Άρθρο 1520. Προσωπική επικοινωνία. Ο γονέας, με τον όποιο δέν διαμένει το τέκνο, διατηρεί το δικαίωμα της προσωπικής επικοινωνίας με αυτό.

Οί γονεῖς δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίζουν τὴν ἐπικοινωνία τοῦ τέκνου με τὸς ἀπώτερους ἀνιόντες του, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος.

Στὶς περιπτώσεις τῶν προηγουμένων παραγράφων, τὰ σχετικὰ με τὴν ἐπικοινωνία κανονίζονται εἰδικότερα ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

Ἄρθρο 1521. Περιουσία τοῦ τέκνου ἀπὸ διαθήκη ἢ δωρεά. Ἡ διοίκηση τῶν γονέων δὲν ἐκτείνεται καὶ στὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ποὺ περιέρχονται στὸ τέκνο ἀπὸ διάθεση τελευταίας βούλησης, πέρα ἀπὸ τὴ νόμιμη μοῖρα τοῦ τέκνου, ἢ ἀπὸ δωρεά, με τὸν ὅρο νὰ μὴ ἔχουν τὴ διοίκησή τους οἱ γονεῖς. Ἄν ὁ διαθέτης ἢ ὁ δωρητὴς δὲν ὀρίσει τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ ἔχει τὴ διοίκηση αὐτῶν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων, τὸ δικαστήριον διορίζει εἰδικὸ ἐπίτροπο.

Ἄν στὴ διάταξη τῆς τελευταίας βούλησης ἢ στὴ δωρεά ὀρίζεται νὰ μὴ ἔχει τὴ διοίκηση ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἢ διοίκηση ἀνήκει, σὲ περίπτωσιν ἀμφιβολίας, στὸν ἄλλο γονεῖα, ὁ ὁποῖος καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ τέκνο μόνος του στὶς σχετικὰς δίκας ἢ δικαιοπραξίαις.

Ἄρθρο 1522. Ὁ διαθέτης ἢ ὁ δωρητὴς μποροῦν νὰ ὀρίσουν τὸν τρόπο, με τὸν ὁποῖο θὰ διοικηθῶν τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ποὺ ἄφησαν ἢ ἔδωσαν στὸ τέκνο. Παρέκκλησις ἐπιτρέπεται, στὴν περίπτωσιν τῆς δωρεᾶς, ἐφόσον ὁ δωρητὴς συναίνει σ' αὐτήν. Ἄν ὁ δωρητὴς δὲν ζεῖ ἢ ἀρνεῖται νὰ συναίνεσει ἢ ἡ συναίνεσή του δὲν εἶναι ἐφικτή, καθὼς καὶ στὶς περιπτώσεις τῶν ἐπιδόσεων με διάταξιν τελευταίας βούλησης, ἢ παρέκκλησις ἐπιτρέπεται μόνον με ἀδεία τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐφόσον ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου.

Ἄρθρο 1523. Διαχειριστικὴς πράξεις τῶν γονέων. Ἀπογραφή. Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ συντάσσουν ἀπογραφή γιὰ κάθε περιουσία ποὺ περιέρχεται στὸ τέκνο καὶ ὑπάγεται στὴ γονικὴ τους διοίκηση.

Ἄρθρο 1524. Δωρεές. Οἱ γονεῖς δὲν μποροῦν νὰ προβαίνουν σὲ δωρεὰς ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ τέκνου. Ἐξαιροῦνται οἱ δωρεές ποὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ ἰδιαίτερο ἠθικὸ καθήκον ἢ ἀπὸ λόγους εὐπρέπειαις.

Ἄρθρο 1525. Ἐπιωφελὴς τοποθέτηση τῶν μετρητῶν. Οἱ γονεῖς ἔχουν τὴν ὑποχρέωση νὰ κάνουν, χωρὶς ὑπαίτια καθυστέρηση, παραγωγὰ ἢ νὰ τοποθετήσουν ἐπιωφελῶς τὰ μετρητὰ χρήματα τοῦ τέκνου, τῶν ὁποίων ἔχουν τὴ διοίκηση, ἂν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὰ κρατοῦν γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν δαπάναις. Τὸ δικαστήριον μπορεῖ νὰ διατάξει διαφορετικὴ διάθεσή τους.

Ἄρθρο 1526. Διαχείριση με διατυπώσεις. Οἱ γονεῖς δὲν μποροῦν, χωρὶς τὴν ἀδεία τοῦ δικαστηρίου, νὰ ἐπιχειρήσουν στὸ ὄνομα τοῦ τέκνου τίς πράξεις ποὺ ἀπαγορεύονται καὶ στὸν ἐπίτροπο ἀνήλικου χωρὶς ἀδεία τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἀδεία τοῦ δικαστηρίου δίνεται, ἂν ὑπάρχει ἀναπόφευκτη ἀνάγκη ἢ προφανὴς ὠφέλεια.

Ἄρθρο 1527. Ἡ κληρονομία ποὺ ἐπάγεται στὸ ἀνήλικον τέκνο θεωρεῖται ὅτι γίνεται ἀποδεκτὴ πάντοτε με τὸν ὅρο τῆς ἀπογραφῆς, τὸ δὲ τέκνο, με τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1912, δὲν ἐκπίπτει ἀπὸ τὸ εὐεργέτημα αὐτό. Τρίτοι, ποὺ ἔχουν ἔνομο συμφέρον, μποροῦν νὰ ἀξιώσουν ἀπὸ τὸν γονεῖα, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν διοίκηση, νὰ συντάξῃ ἀπογραφή μέσα σὲ τέσσερις μῆνες τὸ βραδύτερο.

Ἄρθρο 1528. Σχετικὴ ἀκυρότητα. Εἶναι ἄκυρες οἱ πράξεις τῶν γονέων ποὺ γίνονται με παράβαση τῶν ἄρθρων 1524 ἕως 1526. Τὴν ἀκυρότητα προτείνουν ὁ πατέρας, ἢ ἡ μητέρα, τὸ τέκνο καὶ οἱ καθολικοὶ ἢ εἰδικοὶ διάδοχοί του.

Ἄρθρο 1529. Χρησιμοποίησις γιὰ τίς ἀνάγκαις τοῦ τέκνου. Οἱ γονεῖς χρησιμοποιοῦν τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ τέκνου, τὴν ὁποία διοικοῦν, γιὰ τὴ συντήρησιν, τὴ μόρφωσιν καὶ τὴν ἐκπαίδευσίν του. Μποροῦν ἐπίσης νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν καὶ γιὰ τίς ἀνάγκαις τῆς οἰκογένειας, στὸ μέτρο ποὺ αὐτὸ κρίνεται εὐλόγος. Ὅ,τι περισσεύει περιέρχεται στὴν περιουσία τοῦ τέκνου.

Οἱ γονεῖς μποροῦν ἐπίσης, σὲ περιπτώσεις ἐξαιρετικῆς ἀνάγκης καὶ με τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1526, νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου.

Ἄρθρο 1530. Οἱ δαπάναις τῶν γονέων. Οἱ γονεῖς ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν τίς δαπάναις ποὺ ἔκαναν γιὰ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου καὶ τὴν διοίκηση τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου, ἂν ἀπὸ τίς περιστάσεις εἶχαν δικαίωμα νὰ τίς θεωρήσουν ἀναγκαῖαις καὶ δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνας ποὺ τοὺς βαρύνουν.

Ἄρθρο 1531. Εὐθύνη τῶν γονέων. Οἱ γονεῖς, κατὰ τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας, ἔχουν ὑποχρέωση νὰ δεῖχουν τὴν ἐπιμέλεια ποὺ δεῖχουν καὶ στὶς δικῆς τους ὑποθέσεις. Ἄν ζημία ποὺ προκλήθηκε ὀφείλεται σὲ παράβαση ὑποχρέωσιν καὶ τῶν δύο γονέων, οἱ γονεῖς εὐθύνονται εἰς ὀλόκληρον.

Ἄρθρο 1532. Συνέπειαις κακῆς ἄσκησης. Ἄν ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα παραβαίνουν τὰ καθήκοντα ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει τὸ λειτουργημά τους γιὰ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου ἢ τὴν διοίκηση τῆς περιουσίας του ἢ ἂν ἀσκῶν τὸ λειτουργημα αὐτὸ καταχρηστικὰ ἢ δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ ἀνταποκριθῶν σ' αὐτό, τὸ δικαστήριον, ἐφόσον τὸ ζητήσουν ὁ ἄλλος γονεῖας ἢ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τοῦ τέκνου ἢ ὁ εἰσαγγελέας, μπορεῖ νὰ διατάξῃ ὁποιοδήποτε πρόσφορον μέτρο.

Τὸ δικαστήριον μπορεῖ ἰδίως νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν ἓνα γονεῖα τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ νὰ τὴν ἀναθέσει ἀποκλειστικὰ στὸν ἄλλο ἢ, ἂν συντρέχων καὶ στὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἱ προϋποθέσεις τῆς προηγουμένης παραγράφου, νὰ ἀναθέσει τὴν ἐπιμέλεια τοῦ τέκνου ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει σὲ τρίτον ἢ νὰ διορίσει ἐπίτροπον.

Ἄρθρο 1533. Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ συνόλου τῆς ἐπιμέλειαις τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς καὶ ἢ ἀνάθεσιν τῆς σὲ τρίτον διατάσσονται ἀπὸ τὸ δικαστήριον, μόνον ὅταν ἄλλα μέτρα ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα ἢ κρίνεται ὅτι δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ ἀποτρέψουν κίνδυνον τῆς σωματικῆς, πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς ὑγείας τοῦ τέκνου. Τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει τὴν ἀνάθεσιν στὸν τρίτον ὕστερα ἀπὸ ἔλεγχον τοῦ ἠθους, τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς ἐν γένει καταλληλότητάς του, στηριζόμενον ὑποχρεωτικὰ σὲ βεβαίωση ἀρμόδιαις ὑπηρεσίας. Ἡ ἀνάθεσις γίνεται κατὰ προτίμησιν σὲ συγγενικὰ πρόσωπα ἢ σὲ κατάλληλον ἴδρυμα.

Τὸ δικαστήριον ὀρίζει τὴν ἔκτασιν τῆς γονικῆς μέριμνας ποὺ παραχωρεῖ στὸν τρίτον καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἄσκησης τῆς.

Ἄρθρο 1534. Σὲ περίπτωσιν ὅπου ὑπάρχει κατεπίγουσα ἀνάγκη ἰατρικῆς ἐπέμβασης, γιὰ νὰ ἀποτραπῆ κίνδυνος ζωῆς ἢ ὑγείας τοῦ τέκνου, ὁ εἰσαγγελέας πρωτοδικῶν μπορεῖ, ἂν ἀρνοῦνται οἱ γονεῖς, νὰ δώσει αὐτὸς ἀμέσως τὴν ἀπαιτούμενην ἀδείαν, ὕστερα ἀπὸ αἴτησιν τοῦ ἀρμόδιου γιὰ τὴν θεραπεία ἰατροῦ ἢ τοῦ διευθυντῆ τῆς κλινικῆς ὅπου νοσηλεύεται τὸ τέκνον ἢ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου ἀρμόδιου ὑγειονομικοῦ ὄργανου.

Ἄρθρο 1535. Ἀφαίρεσις με αἴτησιν τῶν γονέων. Τὸ δικαστήριον ἀφαιρεῖ τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ἢ μέρους αὐτῆς ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς γιὰ σπουδαῖον λόγον, ἂν τὸ ζητήσουν οἱ ἴδιοι, ὑποδεικνύοντας καὶ τὸ πρόσωπον ποὺ δεχεται νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀφαιρούμενην ἄσκηση. Με τὴν ἀπόφασιν γιὰ τὴν ἀφαίρεσιν, τὸ δικαστήριον ἀναθέτει τὴν ἀφαιρούμενην ἄσκησην στὸ ὑποδεικνυόμενον ἢ ἄλλο πρόσωπον, προσδιορίζοντας καὶ τὸν τρόπο τῆς ἄσκησης τῆς. Ὅταν λείπει τέτοιος προσδιορισμός, ἐφαρμόζονται ἀνάλογα οἱ διατάξεις γιὰ τὴν ἐπιτροπείαν.

Ἄρθρο 1536. Μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν. Ἄν ἀπὸ τότε ποὺ ἐκδόθηκε δικαστικὴ ἀπόφασιν σχετικὴ με τὴν γονικὴν μέριμνα μεταβλήθησαν οἱ συνθήκαι, τὸ δικαστήριον ὀφείλει, ὕστερα ἀπὸ αἴτησιν ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο γονέων, τῶν πλησιέστερων συγγενῶν τοῦ τέκνου ἢ τοῦ εἰσαγγελέα, νὰ προσαρμώσει τὴν ἀπόφασιν τὸν στίς νέαις συνθήκαις, ἀνακαλιόντας ἢ μεταρρυθμίζοντας τὴν, σύμφωνα με τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου, καὶ ἰδίως νὰ ἀποδώσει στοὺς γονεῖς τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ποὺ τοὺς εἶχε ἀφαιρεθεῖ.

Ἄρθρο 1537. Ἐκπτώση τῶν γονέων. Ὁ γονεὺς ἐκπίπτει ἀπὸ τῆς γονικῆς μέριμνας, ἂν καταδικάσθῃτελεσίδικα σὲ φυλάκιση τουλάχιστον ἐνὸς μηνός γιὰ ἀδίκημα ποῦ διέπραξε μὲ δόλο καὶ ποῦ ἀφορᾷ τὴν ζωὴν, τὴν υἰγείαν καὶ τὰ ἥθη τοῦ τέκνου. Τὸ δικαστήριον μπαρεῖ, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ἐπιμύνας τὶς περιστάσεις, νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν γονεῖα τὴν γονικὴν μέριμνα καὶ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τέκνα του, ὕστερα ἀπὸ αἴτησιν τοῦ ἄλλου γονεῖα, τῶν πλησιέστερων συγγενῶν ἢ τοῦ εἰσαγγελέα.

Ἄρθρο 1538. Παύση τῆς γονικῆς μέριμνας. Ἡ γονικὴ μέριμνα παύει στὸ σύνολό της, ὡς πρὸς τὸν ἕνα γονεῖα ἂν αὐτὸς ἐκπέσει σύμφωνα μὲ τὸ προηγούμενο ἄρθρο ἢ πεθάνῃ ἢ κηρυχθεῖ σὲ ἀσάνεια, καὶ ὡς πρὸς τοὺς δύο γονεῖς ἂν τὸ τέκνο ἐνηλικιωθεῖ ἢ πεθάνῃ ἢ κηρυχθεῖ σὲ ἀσάνεια.

Ἄρθρο 1539. Συνέπειες παύσης. Ἄν ἔπαυσε ἡ γονικὴ μέριμνα ἢ τὸ δικαίωμα τῶν γονέων νὰ διοικούν τὴν περιουσία τοῦ τέκνου τοὺς ἢ καὶ μόνῃ ἡ ἀσκησὴ τους, οἱ γονεῖς ὀφείλουσιν λογαδοσῖα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιο τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου καὶ παράδοσὴ της. Τὸ ἴδιο ἰσχύει, ἂν ἔπαυσε ἡ γονικὴ μέριμνα ἢ τὸ δικαίωμα διοίκησης τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου ἢ καὶ μόνῃ ἡ ἀσκησὴ τους, ὡς πρὸς τὸν ἕνα μόνον ἀπὸ τοὺς γονεῖς.

Ἄρθρο 1540. Ἄν ἔπαυσε ἡ γονικὴ μέριμνα ἢ ἡ ἀσκησὴ της, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, οἱ γονεῖς ἔχουσιν δικαίωμα νὰ ἐξικολουθήσουσιν τὶς πράξεις ποῦ ἀνάγονται στὴν ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου ἢ τὴν διοίκηση τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου, ὥσπου νὰ πληροφορηθοῦσιν τὴν παύσιν της. Οἱ τρίτοι ὅμως δὲν δικαιούσιν νὰ ἐπικαλεσθοῦσιν αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῶν γονέων, ἂν γινώριζαν ἢ ὀφείλουν νὰ γινώριζουσιν τὴν παύσιν.

Ἄρθρο 1541. Ἄν ἡ γονικὴ μέριμνα ἔπαυσε μὲ τὸ θάνατο ἢ τὴν ἀσάνεια τοῦ τέκνου, οἱ γονεῖς ἔχουσιν ὑποχρέωση νὰ φροντίζουσιν τὶς ὑποθέσεις ποῦ δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολή, ὥσπου νὰ μπορέσουσιν νὰ τὶς φροντίσουσιν οἱ κληρονόμοι.

Ἄρθρο 18.

Τὰ ἄρθρα 1582, 1584 καὶ 1585 τοῦ Ἀστικῶν Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρο 1582. Τὸ θετὸ τέκνο παίρνει τὸ ἐπώνυμο τοῦ θετοῦ γονεῖα. Ἐχει ὅμως δικαίωμα, ὅταν ἐνηλικιωθεῖ, νὰ προσθέσει καὶ τὸ πρὶν ἀπὸ τὴν υἰοθεσία ἐπώνυμό του. Ἄν τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἢ τὸ ἐπώνυμο τοῦ θετοῦ γονεῖα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἐπώνυμα, χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ σχηματισμὸ τοῦ σύνθετου ἐπώνυμου τοῦ θετοῦ τέκνου τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτά.

Σὲ περίπτωσιν κοινῆς υἰοθεσίας καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συζύγουσιν ἢ υἰοθεσίας, ἀπὸ τὸν ἕνα σύζυγο, τοῦ τέκνου τοῦ ἄλλου, ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ θετὸ τέκνο ἡ δήλωσιν ποῦ τυχὸν ἔκαναν οἱ σύζυγοι σκετικὰ μὲ τὸ ἐπώνυμο τῶν τέκνων τοὺς σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῶν δύο πρώτων παραγράφων τοῦ ἄρθρου 1505. Ἄν δὲν ἔχει γίνῃ παρόμοια δήλωσιν, ἐφαρμόζεται ἀναλογικὰ ἡ τρίτη παράγραφος τοῦ ἴδιου ἄρθρου. Τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο ἐδάφιο τῆς προηγούμενης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλογικὰ καὶ ἐδῶ.

Ἄρθρο 1584. Ἀφ' οὗ συντελεσθεῖ ἡ υἰοθεσία, τὴ γονικὴ μέριμνα τῶν γονέων ἐξ αἵματος ἢ τὴν ἐπιτροπείαν, ὑπὸ τὴν ὁποία τελοῦσε τὸ θετὸ τέκνο, ἀντικαθίσταται αὐτοδικαίως ἡ γονικὴ μέριμνα τοῦ θετοῦ ἢ τῶν θετῶν γονέων.

Ἄν ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγουσιν υἰοθετήσῃ τὸ τέκνο τοῦ ἄλλου, τὴ γονικὴ μέριμνα ἔχουσιν καὶ οἱ δύο σύζυγοι.

Ἄρθρο 1585. Ἄν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνηλικιότητος τοῦ τέκνου, ἡ γονικὴ μέριμνα τοῦ θετοῦ ἢ τῶν θετῶν γονέων ἔπαυσε γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν ἐπανέρχεται στοὺς ἐξ αἵματος γονεῖς.

Ἄρθρο 19.

Τὰ ἄρθρα 1589, 1599, 1600, 1602, 1612, 1614, 1615, 1625, 1627, 1629, 1630, 1632, 1650 καὶ 1665 τοῦ Ἀστικῶν Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρο 1589. Ποιοὶ τελοῦσιν ὑπὸ ἐπιτροπείαν. Ὁ ἀνήλικος τελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπῆ, ὅταν δὲν ὑπάρχει γονικὴ μέριμνα ἢ ὅταν ἀποφασίσει τὸ δικαστήριον τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου κατὰ τὰ ἄρθρα 1532, 1533, καὶ 1535.

Ἄρθρο 1599. Ὁρισμὸς ἀπὸ τὸ γονεῖα. Ὁ κάθε γονεῖα, ἐφόσον ἔχει τὴν ἀσκησὴ τῆς γονικῆς μέριμνας, μπορεῖ νὰ διορίσει ἐπίτροπον τοῦ τέκνου του, γιὰ τὴν περίπτωσιν ποῦ θὰ τὴν ἀσχεῖ μόνος ἕως τὸν θάνατό του, ἐπειδὴ ὁ ἄλλος εἶχε πεθάνῃ ἢ κηρυχθεῖ σὲ ἀσάνεια ἢ ἐκπέσει ἀπὸ τὴν γονικὴν μέριμνα ἢ ἐπειδὴ ἡ γονικὴ μέριμνα τοῦ εἶχε ἀφαιρεθεῖ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1532. Ἄν στὴν τελευταία περίπτωσιν ὁ ἄλλος γονεῖα ἀνακτήσῃ τὴν ἀσκησὴ τῆς γονικῆς μέριμνας, μετακινεῖται ὁ παραπάνω διορισμὸς ἐπιτρόπου.

Ἄρθρο 1600. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρο ὀρισμὸς γίνεται εἴτε μὲ διαθήκην εἴτε μὲ δήλωσιν στὸν εἰρηνοδίκην ἢ σὲ συμβολαιογράφον. Ἄν ὁ ὀρισμὸς ἀναφέρεται σὲ περισσότερους ἀπὸ ἕνα ἐπιτρόπουσιν, τὸ δικαστήριον διορίζει ὡς ἐπίτροπον ἕνα ἀπὸ αὐτούσιν.

Ἄρθρο 1602. Δοτὴ ἐπιτροπείαν. Ὁ ἐπίτροπος διορίζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον (δοτὴ ἐπιτροπείαν), ἂν δὲν ὑπάρχει ἐπίτροπος κατὰ τὸ ἄρθρο 1599 ἢ ἂν αὐτὸς ἔχει ἀπαλλαγῆ, παραιτηθεῖ ἢ παυθεῖ.

Ἄρθρο 1612. Συγγενικὸν συμβούλιον. Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συγκαταστήται: στὸν τόπον ὅπου ἔχει τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνήλικου καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν εἰρηνοδίκην, ὡς πρόεδρον, καὶ τοὺς ἐξ: πλησιέστερους συγγενεῖς τοῦ ἀνήλικου ποῦ λαμβάνονται σὲ ἴσο ἀριθμὸ ἀπὸ τὴν πατρικὴν καὶ τὴν μητρικὴν γραμμὴν. Στους πλησιέστερους συγγενεῖς περιλαμβάνονται καὶ οἱ συγγενεῖς ἐξ ἀγχιστείας σὲ εὐθείαν γραμμὴ ὅλων τῶν βαθμῶν καὶ σὲ πλάγια γραμμὴ ὡς τὸν δεύτερον. Ὁ συγγενὴς ἐξ αἵματος ὅμως προτιμᾶται ἀπὸ τὸν ἰσάβαθμον συγγενὴ ἐξ ἀγχιστείας. Μεταξὺ συγγενῶν τοῦ ἴδιου βαθμοῦ προτιμᾶται ὁ μεγαλύτερος στὴν ἡλικίαν. Στὸ συγγενικὸν συμβούλιον μετέχουσιν ὅλοι οἱ ἀφιθάλεισ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀνιόντες τοῦ ἀνήλικου.

Ἄρθρο 1614. Ἄν ὁ ἐπίτροπος ἔχει διαφορετικὴ κατοικίαν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνήλικου ἢ ἂν ἀλλάξῃ κατοικίαν, τὸ δικαστήριον ποῦ ἕως τότε ἦταν ἀρμόδιον μπορεῖ, μὲ αἴτησιν τοῦ ἐπιτρόπου, νὰ ὀρίσει ὡς τόπον συνόδου τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου τὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἄρθρο 1615. Ἀνίκανοι νὰ εἶναι μέλη. Οἱ ἀνίκανοι νὰ εἶναι ἐπίτροποι: δὲν μποροῦσιν νὰ εἶναι μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ παρεπίτροπος μετέχουσιν στὸ συγγενικὸν συμβούλιον χωρὶς ψῆφον, ἐκτὸς ἂν εἶναι μέλη του. Ὁ ἀνήλικος ποῦ συμπλήρωσε τὸ δέκατο ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔχει δικαίωμα νὰ παίρνει μέρος στὸ συγγενικὸν συμβούλιον χωρὶς ψῆφον.

Κάθε μέλος μπορεῖ νὰ ἀντιπροσωπευθεῖ στὸ συγγενικὸν συμβούλιον μὲ εἰδικὸν πληρεξούσιον, ὁ ὁποῖος ὅμως μπορεῖ νὰ ἐκπροσωπεῖ μόνον ἕνα μέλος.

Ἄρθρο 1625. Λόγοι ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐπιτρόπου. Ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν ἐπιτροπείαν: 1. ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας· 2. οἱ ὑπουργοὶ, τὰ μέλη τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, οἱ ναύαρχοι, οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς· 3. ὅσοι ἐργάζονται μόνιμα στὸ ἐξωτερικόν· 4. ὅσοι ὑπηρετοῦσιν στὶς ἐνοπλες δυνάμεις.

Ἄρθρο 1627. Μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπείαν ἢ ἀπὸ τὴν συνέτισή της: 1. ὅποιος δὲν εἶναι συγγενὴς ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας μὲ τὸν ἀνήλικον, ἐφόσον ὑπάρχει στὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ ἀνήλικου συγγενὴς ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας ἰκανὸς νὰ εἶναι ἐπίτροπος· 2. ὅποιος συμπλήρωσε τὸ ἑβδομηκαστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του· 3. ὅποιος κάσχει ἀπὸ χρόνια βαρεῖα ἀσθένεια· 4. ὁ γονεῖα τεσσάρων τέκνων ποῦ βρίσκονται στὴ ζωὴ ἢ ποῦ πέθαναν ἐνῶ ὑπηρετοῦσαν στὶς ἐνοπλες δυνάμεις· 5. ὅποιος ἔχει ἀναλάβῃ δύο ἐπιτροπείας ἢ, ἐφόσον εἶναι σύζυγος ἢ γονεῖα, καὶ μία μόνον· 6. ὅποιος ἐργάζεται μόνιμα μακριὰ ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνήλικου καὶ

από αυτόν το λόγο γίνεται δύσκολη ή εκπλήρωση του έργου του ως επιτρόπου.

Σχετικά με την αίτηση της απαλλαγής εφαρμόζεται η δεύτερη παράγραφος του προηγούμενου άρθρου».

«Άρθρο 1629. Η επιμέλεια του ανηλίκου. Η επιμέλεια του προσώπου του ανηλίκου ανήκει στον επίτροπο. Ο γονέας μπορεί να όρισει διαφορετικά, σύμφωνα με τα άρθρα 1599 και 1600, αναλογικά εφαρμόζόμενα. Το δικαστήριο μπορεί επίσης να αναθέσει την επιμέλεια σε τρίτο μετά από γνωμοδότηση του συγγενικού συμβουλίου, αν αυτό επιβάλλεται από το συμφέρον του τέκνου».

«Άρθρο 1630. Η επιμέλεια του προσώπου του ανηλίκου περιλαμβάνει τα όριζόμενα στο άρθρο 1518.

Ο επίτροπος και ο παρεπίτροπος, που δεν έχουν την επιμέλεια του τέκνου, καθώς και κάθε συγγενής έξ αιματος έως τον τέταρτο βαθμό, οφείλουν να επαγρυπνούν για την ανατροφή του ανηλίκου και να αναφέρονται, αν χρειάζεται, στο συγγενικό συμβούλιο ή το δικαστήριο».

«Άρθρο 1632. Περίπτωση ειδικής διαχείρισης. Οι διατάξεις της πρώτης παραγράφου του άρθρου 1521 και του άρθρου 1522 εφαρμόζονται ανάλογα και όταν σε διαθήκη ή δωρεά προβλέπεται αποκλεισμός της διοίκησης του επιτρόπου».

«Άρθρο 1650. Αποδοχή κληρονομίας. Η διάταξη του άρθρου 1527 εφαρμόζεται ανάλογα και στην περίπτωση ανηλίκου που τελεί υπό επιτροпеία».

«Άρθρο 1665. Η επιτροпеία τέκνων χωρίς γάμο των γονέων τους. Οι διατάξεις για την επιτροпеία ανηλίκων εφαρμόζονται και στην επιτροпеία των ανηλίκων τέκνων που γεννήθηκαν χωρίς γάμο των γονέων τους. Καθόσοντα συγγενικού συμβουλίου εκτελεί ο ειρηνοδίκης».

Άρθρο 20.

Τα άρθρα 1590 έως 1598, 1601, 1628, 1633 και 1662 έως 1664 του Αστικού Κώδικα καταργούνται.

Άρθρο 21.

Καταργούνται όλες οι διατάξεις του Δέκατου Πέμπτου Κεφαλαίου του Τέταρτου Βιβλίου του Αστικού Κώδικα (άρθρα 1666 έως 1685) που αναφέρονται στην κηδεμονία των χειράρετων ανηλίκων.

Άρθρο 22.

Τα άρθρα 1687, 1696 και 1697 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 1687. Ο ανήλικος που βρίσκεται ήδη υπό γονική μέριμνα ή επιτροпеία μπορεί να τερματίσει σε απαγόρευση, αν συντρέχουν οι όροι της, εφόσον αυτό επιβάλλεται από το συμφέρον του».

«Άρθρο 1696. Επιτροпеία από τον νόμο. Η επιτροпеία του έργου απαγορευμένου επέγεται αυτοδικαίως στον σύζυγό του, εκτός αν, με αίτηση του απαγορευμένου ή οποιου έχει έννομο συμφέρον, το δικαστήριο κρίνει ότι το συμφέρον του απαγορευμένου επιβάλλει διαφορετική λύση».

«Άρθρο 1697. Παροχές σε τέκνο. Ο επίτροπος του απαγορευμένου μπορεί, με γνωμοδότηση του συγγενικού συμβουλίου και άδεια του δικαστηρίου, να προσεί σε παροχές προς τέκνο του απαγορευμένου, σύμφωνα με το άρθρο 1509».

Άρθρο 23.

Τα άρθρα 1719, 1723 και 1748 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 1719. Ανίκανοι. Ανίκανοι να συντάξουν διαθήκη είναι: 1. οι ανήλικοι· 2. οι δικαστικώς απαγορευμένοι· 3. όσοι τελούν υπό δικαστική αντίληψη λόγω άνωτίας· 4. όσοι, κατά το χρόνο της σύνταξης της διαθήκης, δεν έχουν συνεβήθη των πράξεών τους ή δεν έχουν τη χρήση του λογικού λόγω πνευματικής νόσου. Η ανικανότητα του δικαστικώς απαγο-

ρευμένου και του άσώτου που τελεί υπό δικαστική αντίληψη αρχίζει από τη στιγμή που υποβλήθηκε η αίτηση, με βάση την οποία διατάχθηκε η απαγόρευση ή η αντίληψη».

«Άρθρο 1723. Ανίκανος για ιδιογραφία. Όποιος δεν είναι ικανός να διαβάσει χειρόγραφα δεν μπορεί να συντάξει ιδιογραφία διαθήκη».

«Άρθρο 1748. Ανίκανος για μυστική. Όποιος δεν είναι ικανός να διαβάσει δεν μπορεί να συντάξει μυστική διαθήκη».

Άρθρο 24.

Το άρθρο 1785 του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 1785. Διάταξη υπέρ του συζύγου. Η διάταξη σε διαθήκη του κληρονομούμενου υπέρ του συζύγου του, σε περίπτωση αμφιβολίας, είναι ακυρώσιμη, αν ο μεταξύ τους γάμος είναι άκυρος ή λύθηκε όσο ζούσε ο διαθέτης ή αν ο διαθέτης, έχοντας βάσιμο λόγο διαζυγίου, είχε ασκήσει την άγωγή διαζυγίου κατά του συζύγου».

Άρθρο 25.

Τα άρθρα 1820 και 1822 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 1820. Σύζυγος που επιζεί. Εκείνος από τους συζύγους που επιζεί καλείται, ως κληρονόμος έξ αδιαθέτου, με τους συγγενείς της πρώτης τάξης στο τέταρτο και με τους συγγενείς των άλλων τάξεων στο μισό της κληρονομίας. Επί πλέον παίρνει ως εξαιρετο, ανεξάρτητα από την τάξη με την οποία καλείται, τα έπιπλα, σκεύη, ένδυματα και άλλα τέτοια οικιακά αντικείμενα που τα χρησιμοποιούσαν είτε μόνος εκείνος που επιζεί είτε και οι δύο σύζυγοι. Αν όμως υπάρχουν τέκνα του συζύγου που πέθανε, λαμβάνονται ύπόψη οι ανάγκες και αυτών, εφόσον το επιβάλλουν οι ειδικές περιστάσεις για λόγους επιείκειας».

«Άρθρο 1822. Αποκλεισμός συζύγου. Το κληρονομικό δικαίωμα, καθώς και το δικαίωμα στο εξαιρετο του συζύγου που επιζεί αποκλείονται, αν ο κληρονομούμενος, έχοντας βάσιμο λόγο διαζυγίου, είχε ασκήσει την άγωγή διαζυγίου κατά του συζύγου του».

Άρθρο 26.

Τα άρθρα 1831, 1833, 1834 και 1842 του Αστικού Κώδικα αντικαθίστανται ως εξής:

«Άρθρο 1831. Προσδιορισμός της κληρονομίας. Ο υπολογισμός της νόμιμης μοίρας γίνεται με βάση την κατάσταση και την αξία της κληρονομίας κατά το χρόνο του θανάτου του κληρονομούμενου, αφού αφαιρεθούν τα χρέη και οι δαπάνες της κηδείας του και της απογραφής της κληρονομίας.

Στην κληρονομία προσθέτονται, με την αξία που είχαν κατά το χρόνο της παροχής, οτιδήποτε ο κληρονομούμενος παραχώρησε, όσο ζούσε, χωρίς αντάλλαγμα σε μεριδούχο είτε με δωρεά είτε με άλλο τρόπο και επίσης οποιαδήποτε δωρεά που ο κληρονομούμενος έκανε στα τελευταία δέκα χρόνια πριν από το θάνατό του, εκτός αν την επέβαλαν λόγοι ευπρέπειας ή ιδιαίτερο ήθικό καθήκον.

Για τον υπολογισμό της νόμιμης μοίρας των γονέων δεν συνυπολογίζεται, ότι περιέρχεται ως εξαιρετο, σύμφωνα με τη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 1820, στον σύζυγο που επιζεί».

«Άρθρο 1833. Τι καταλογίζεται στη νόμιμη μοίρα. Στη νόμιμη μοίρα καταλογίζονται οι παροχές σε μεριδούχο, με την αξία που είχαν όταν έγιναν, εφόσον προσθέτονται στην κληρονομία σύμφωνα με το άρθρο 1831, εκτός αν ο κληρονομούμενος όρισε διαφορετικά όταν έδωσε την παροχή.

Ο καταλογισμός γίνεται και αν στη θέση του κατιόντα, που έλαβε την παροχή, υπεισέρχεται ως μεριδούχος άλλος κατιών».

«Άρθρο 1834. Υπολογισμός σε περίπτωση συνεισφοράς.

Αν, εφόσον υπάρχουν περισσότεροι κατιόντες, συντρέχει στην εξ αδιαθέτου διαδοχή περίπτωση συνεισφοράς, η νόμιμη μοίρα για τον κάθε κατιόντα προσδιορίζεται με βάση την εξ αδιαθέτου μερίδα που θα του περιερχόταν, υπολογιζόμενης και της συνεισφοράς. Ο διαδέτης δεν μπορεί να αποκλείσει τον τρόπο αυτό υπολογισμού για οποιαδήποτε παροχή του άρθρου 1895, ώστε να ζημιωθεί ο μεριδούχος.

Η παροχή που λαμβάνεται υπόψη κατά την προηγούμενη παράγραφο, όταν πρέπει και να καταλογισθεί στη νόμιμη μοίρα σύμφωνα με το άρθρο 1833, καταλογίζεται σ' αυτή για τη μισή της μόνο αξία».

«Άρθρο 1842. Ο διαδέτης μπορεί να αποκληρώσει τον σύζυγό του αν, κατά τον χρόνο του θανάτου του, είχε δικαίωμα να άσκησει άρνηση διαζυγίου για βάσιμο λόγο αναγμένο σε υπαιτιότητα του συζύγου του».

*Άρθρο 27.

Στη θέση του άρθρου 1889 του Αστικού Κώδικα, που καταργήθηκε από τη διάταξη του άρθρου 53 του Εισαγωγικού Νόμου του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, τίθεται νέο άρθρο 1889, που έχει το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Άρθρο 1889. Ρύθμιση ως προς την οικογενειακή στέγη.

Αν υπάρχει στην κληρονομία, που πρέπει να διανεμηθεί, ακίνητο το οποίο χρησίμευε, όσο ζούσε ο κληρονομούμενος, ως ο κύριος τόπος διαμονής του ίδιου και του συζύγου του που επιζεί, το δικαστήριο μπορεί, κατά τη διανομή της κληρονομίας, ύστερα από αίτηση του τελευταίου, εκτιμώντας τις ειδικές περιστάσεις, να επιδικάσει την κυριότητα του ακινήτου αποκλειστικά σ' αυτόν. Αν η αξία του ακινήτου κατά το θάνατο του κληρονομούμενου είναι μεγαλύτερη από την αξία της κληρονομικής μερίδας του συζύγου που επιζεί, ή επιδικαση γίνεται αφού ο τελευταίος καταβάλει τη διαφορά. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και σε περίπτωση διανομής μόνο του ακινήτου που χρησίμευε ως οικογενειακή στέγη, αν αυτό περιήλθε σε περισσότερους, ανάμεσα στους οποίους είναι ο σύζυγος που επιζεί».

*Άρθρο 28.

Το άρθρο 1895 του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 1895. Τι συνεισφέρεται. Οι κατιόντες, όταν κληρονομούν εξ αδιαθέτου, έχουν την υποχρέωση να συνεισφέρουν ο ένας στον άλλο, οτιδήποτε τους δώρησε ή δωροδότησε τους παραχώρησε χωρίς αντάλλαγμα ο κληρονομούμενος, όσο ζούσε, καθώς και, ε,τι δαπάνησε για την επαγγελματική μόρφωσή τους, εφόσον αυτά υπερέβαινε, ε,τι δια ήταν σύμφωνο με την οικονομική κατάσταση του κληρονομούμενου. Δεν υπάρχει υποχρέωση συνεισφοράς, αν ο κληρονομούμενος το όρισε, όταν έδωσε την παροχή ή έκανε τη δαπάνη».

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ
ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ

*Άρθρο 29.

Το άρθρο 115 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 115. Τα άρθρα 653 έως 659 του Εμπορικού Νόμου αντικαθίστανται ως εξής:

Με την επιφύλαξη της διάταξης της τρίτης παραγράφου του άρθρου 1398 του Αστικού Κώδικα, όταν πτωχέυει ο ένας από τους συζύγους, κάθε περιουσιακό στοιχείο που αποκτήθηκε από τον άλλο, ύστερα από την τέλεση του γάμου και μέσα στα δύο τελευταία χρόνια πριν από την πάση των κληρονομιών, τεκμαίρεται υπέρ της ομάδας των δανειστών, ε,τι άνηκε στον σύζυγο που πτωχέυσε, εκτός αν αποδειχθεί ότι η

επίκτησή του από τον άλλο σύζυγο δεν έγινε με χρήματα ή με άλλα μέσα αυτού που πτωχέυσε ούτε προέρχεται από δωρεά του τελευταίου.

Η διάταξη αυτού του άρθρου έχει εφαρμογή στις πτωχεύσεις που κηρύσσονται ύστερα από την ισχύ αυτού του νόμου ανεξάρτητα από το χρόνο τέλεσης του γάμου».

*Άρθρο 30.

Το άρθρο 121 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 121. Στις περιπτώσεις των άρθρων 42, 46, 79, 105, 111, 1350 παρ. 2, 1352 εδ. 6', 1441, 1522, 1525, 1526, 1576, 1600 παρ. 2, 1614, 1629, 1630, 1633, 1636, 1639, 1641, 1647, 1648, 1653, 1655, 1697, 1708 παρ. 2, 1865, 1866, 1868, 1908, 1913, 1917 παρ. 2, 1919, 1920, 1956, 1965, 2021, 2024, 2027, 2028, 2031 του Αστικού Κώδικα, καθώς και στις περιπτώσεις διορισμού ή παύσης επιτρόπου, παρεπιτρόπου, ειδικού ή προσωρινού επιτρόπου ή απαγόρευσης, εφαρμόζεται η διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας».

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

*Άρθρο 31.

Καταργούνται τα άρθρα 2 έως 7 του Εμπορικού Νόμου.

*Άρθρο 32.

Το άρθρο 13 του Ν. 602/1915 «περί συνεταιρισμών», όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 6 του Ν.Δ. 28.11.1925 και το άρθρο 6 του Ν. 5289/1931, αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 13. Οι άνηλικοι δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί ως συνεταίροι. Στο καταστατικό μπορεί να όρισθεί ότι δεν γίνονται δεκτοί ως συνεταίροι όσοι δεν έχουν συμπληρώσει ορισμένη ηλικία».

*Άρθρο 33.

Το έκτο εδάφιο του άρθρου 43 του Ν. 602/1915 «περί συνεταιρισμών», όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 24 του Ν.Δ. 28.11.1925 και το άρθρο 16 του Ν. 5289/1931, αντικαθίσταται ως εξής:

«Επιτρέπεται στους συνεταίρους να αντιπροσωπεύονται στη συνέλευση από άλλους συνεταίρους. Η νομιμοποίηση των αντιπροσώπων γίνεται με απλή επιστολή που κατατίθεται στη συνέλευση. Κανένας συνεταίρος δεν μπορεί να αντιπροσωπεύσει περισσότερους από έναν».

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

*Άρθρο 34.

Η περίπτωση αριθ. 10 του άρθρου 16 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«10) Οι διαφορές που άραφούν τον καθορισμό, τη μείωση ή την αύξηση της συνεισφοράς του καθενός από τους συζύγους για τις ανάγκες της οικογένειας, της διατροφής που όφειλεται εξαιτίας γάμου, διαζυγίου ή συγγένειας, των δαπανών τοκετού και της διατροφής της άγαμης μητέρας και της διατροφής της μητέρας από την κληρονομική μερίδα που είχε επαχθεί στο τέκνο που αυτή κωφορεί».

*Άρθρο 35.

Η περίπτωση αριθ. 1 του άρθρου 17 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

α1) Οι διαφορές που αναφέρονται στην άσκηση της γονικής μέριμνας και την επικοινωνία των γονέων και των λοιπών ανιόντων με το τέκνο).

*Άρθρο 36.

Η πρώτη παράγραφος του άρθρου 592 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Με την ειδική διαδικασία των άρθρων 598 έως 612 δικάζονται οι διαφορές που αφορούν:

- α) Το διαζύγιο.
- β) Την ακύρωση γάμου.
- γ) Την αναγνώριση της ύπαρξης ή της απουσίας γάμου.
- δ) Τις σχέσεις των συζύγων κατά τη διάρκεια του γάμου, οι οποίες πηγάζουν από αυτόν, εκτός από τις αναφερόμενες στο άρθρο 681 Β».

*Άρθρο 37.

Το άρθρο 598 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 598. Ίκανότητα δικαστικής παράστασης των ανηλίκων που συνάπτουν γάμο και των προσώπων υπό δικαστική αντίληψη. Οι ανήλικοι που συνάπτουν γάμο και τα πρόσωπα που τελούν υπό δικαστική αντίληψη μπορούν να ασκούν μόνοι τους τις κατά το άρθρο 592 παρ. 1 άγωγές και να εμφανίζονται στο δικαστήριο, όταν αυτές εκδικάζονται, χωρίς τη συγκριτάθεση κανονός.

*Άρθρο 37α.

Η πρώτη παράγραφος του άρθρου 612 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Τα ελληνικά δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία να εκδικάζουν τις διαφορές του άρθρου 592 παρ. 1, αν ο ένας από τους συζύγους είναι Έλληνας, και αν ακόμη δεν έχει ούτε είχε κατοικία ή διαμονή στην Ελλάδα, ή αν ήταν κατά την τέλεση του γάμου Έλληνας και απέβαλε, λόγω του γάμου του, την ελληνική ιθαγένειαν».

*Άρθρο 38.

Η πρώτη παράγραφος του άρθρου 614 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 615 έως 622, στην οποία εφαρμόζονται και τα άρθρα 598, 600, 601, 603, 605 και 606, δικάζονται οι διαφορές που αφορούν: α) την προσβολή της πατρότητας, β) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει σχέση γονέα και τέκνου ή γονική μέριμνα, γ) την αναγνώριση της πατρότητας τέκνου που γεννήθηκε χωρίς γάμο των γονέων του, δ) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει ή είναι άκυρη ή εκούσια αναγνώριση ενός τέκνου γεννημένου χωρίς γάμο των γονέων του ή η εξομοίωσή του με τέκνο γεννημένο σε γάμο λόγω επιγενόμενου γάμου των γονέων του, καθώς και την προσβολή εκούσιας αναγνώρισης, ε) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει ή είναι άκυρη υιοθεσία ή τη λύση της, στ) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει επιτροπεία».

*Άρθρο 39.

Το άρθρο 615 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 615. Αν, στις διαφορές της πρώτης παραγράφου του προηγούμενου άρθρου, ένας διάδικος, χωρίς να έχει ειδικούς λόγους υγείας, αρνείται να υποβληθεί στις πρόσφορες ιατρικές εξετάσεις, με γενικά αναγνωρισμένες επιστημονικές μεθόδους, που του επιβλήθηκαν από το δικαστήριο ως αναγκαίο αποδεικτικό μέσο για τη διαπίστωση της πατρότητας, οι ισχυρισμοί του αντίδικου του λογίζονται αποδειγμένοι.

«Αν το δικαστήριο διατάσσει την υποβολή στις εξετάσεις της προηγούμενης παραγράφου και τρίτων που δεν είναι διάδικοι, μπορεί, με την ίδια απόφασή του, να άσκει την επιβολή σ' αυτούς, για την περίπτωση που θά παρεμποδίζουν άδικαιολόγητα τη διενέργεια των εξετάσεων με την απουσία τους κατά την ημέρα και ώρα που ορίσθηκαν για το σκοπό αυτό ή με την άρνησή τους να υποβληθούν σ' αυτές, χρηματική ποινή δέκα χιλιάδων έως εκατό χιλιάδων δραχμών.

Κατά τη διενέργεια των εξετάσεων των δύο προηγούμενων παραγράφων πρέπει να λαμβάνονται όλα τα μέτρα ώστε να εξασφαλίζονται πλήρως η υγεία και η αξιοπρέπεια του εξεταζόμενου. Ο διάδικος ή ο τρίτος, του οποίου διατάσσεται η εξέταση, πρέπει να κληθεί δέκα ημέρες πριν από τη διενέργειά της για να παρευρεθεί σ' αυτήν».

*Άρθρο 40.

Το άρθρο 618 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρον 618. Δεδικασμένο. Αποφάσεις που δέχονται ή απορρίπτουν α) την προσβολή της πατρότητας, β) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει σχέση γονέα και τέκνου ή γονική μέριμνα, γ) την αναγνώριση της πατρότητας τέκνου γεννημένου χωρίς γάμο των γονέων του, δ) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει ή είναι άκυρη ή εκούσια αναγνώριση ενός τέκνου που γεννήθηκε χωρίς γάμο των γονέων του ή η εξομοίωσή του με τέκνο γεννημένο σε γάμο, λόγω του επιγενόμενου γάμου των γονέων του, καθώς και την προσβολή εκούσιας αναγνώρισης, ε) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει ή είναι άκυρη υιοθεσία ή τη λύση της, στ) την αναγνώριση ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει επιτροπεία ανηλίκου, αποτελούν δεδικασμένο υπέρ και εναντίον όλων, εφόσον δεν υπόκεινται ούτε σε αναίρεση και αναψηλάφηση. Το δεδικασμένο δεν ισχύει για τον τρίτο που δεν έλαβε μέρος στη δίκη και που επικαλείται για τον εαυτό του σχέση γονέα και τέκνου ή γονική μέριμνα».

*Άρθρο 41.

Το άρθρο 619 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρον 619. Παθητική νομιμοποίηση. 1. Η άγωγή για την προσβολή της πατρότητας τέκνου γεννημένου σε γάμο απευθύνεται: α) αν άσκειται από τον σύζυγο της μητέρας ή έναν από τους γονείς του, κατά του τέκνου ή του ειδικού επιτρόπου του και της μητέρας του, β) αν άσκειται από το τέκνο, κατά της μητέρας και του συζύγου της, γ) αν άσκειται από τη μητέρα, κατά του τέκνου ή τού ειδικού επιτρόπου του και κατά του συζύγου αλλιώς απορρίπτεται.

2. Η άγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης ή μη ύπαρξης σχέσης γονέα και τέκνου, γονικής μέριμνας, εκούσιας αναγνώρισης ή εξομοίωσης, λόγω του επιγενόμενου γάμου των γονέων του, ενός τέκνου που γεννήθηκε χωρίς γάμο τους με τέκνο γεννημένο σε γάμο ή ακυρότητας εκούσιας αναγνώρισης ή παρόμοιας εξομοίωσης, απευθύνεται: α) όταν την άσκει ο ένας γονέας, κατά του άλλου γονέα και του τέκνου, β) όταν την άσκει το τέκνο, κατά των δύο γονέων, γ) όταν την άσκει τρίτος, κατά των δύο γονέων και του τέκνου σε περίπτωση που έχει πεθάνει κάποιος από αυτούς, απευθύνεται κατά των κληρονόμων του και στην περίπτωση που η αναγνώριση έγινε από τον παππού ή τη γιαγιά, ή άγωγή απευθύνεται και εναντίον τους αλλιώς απορρίπτεται.

3. Η άγωγή για την προσβολή εκούσιας αναγνώρισης απευθύνεται κατά των προσώπων που συνέπραξαν σ' αυτήν ή των κληρονόμων τους και, όταν δεν άσκει την άγωγή το τέκνο ή οι κατιόντες του, και κατ' αυτών αλλιώς απορρίπτεται.

4. Η άγωγή για την αναγνώριση της ύπαρξης ή μη ύπαρξης ή ακυρότητας ή λύσης της υιοθεσίας απευθύνεται: α) όταν την άσκει ο θετός γονέας, κατά του θετού τέκνου, β) όταν την άσκει το θετό τέκνο, κατά του θετού γονέα,

γ) όταν την άσκει τρίτος, κατά του θετού γονέα και του θετού τέκνου· σε περίπτωση που έχει πεθάνει κάποιος από αυτούς, ή άγωγή άπευθύνεται κατά των κληρονόμων του· άλλως άπορρίπτεται.

5. Η άγωγή για την άναγνώριση της ύπαρξης ή μη ύπαρξης έπιτροπείας άπευθύνεται, όταν την άσκει ο έπιτροπος, κατά του έπιτροπουμένου και, όταν την άσκει ο έπιτροπευόμενος ή ένας τρίτος, κατά του έπιτρόπου· άλλως άπορρίπτεται».

*Άρθρο 42.

Το άρθρο 620 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως έξής:

«Άρθρο 620. Η προσβολή της πατρότητας τέκνου γεννημένου σε γάμο, ή άναγνώριση της ύπαρξης ή μη ύπαρξης σχέσης γονέα και τέκνου ή γονικής μέριμνας, ή άναγνώριση της πατρότητας ενός τέκνου γεννημένου χωρίς γάμο των γονέων του, ή άναγνώριση της ύπαρξης ή μη ύπαρξης ή άκυρότητας έκούσιας άναγνώρισης ή έξαμοίωσης ενός τέκνου γεννημένου χωρίς γάμο των γονέων του με τέκνο γεννημένο σε γάμο, λόγω του έπιγενομένου γάμου τους, ή άναγνώριση της ύπαρξης ή μη ύπαρξης ή άκυρότητας υιοθεσίας, ή άναγνώριση της ύπαρξης ή μη ύπαρξης έπιτροπείας, ή προσβολή έκούσιας άναγνώρισης ή ή λύση υιοθεσίας επιδιώκονται μόνο με κύρια ή παρεμπιπτούσα άγωγή».

*Άρθρο 43.

Το άρθρο 681B του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως έξής:

«Άρθρο 681 Β. 1. Με την ειδική διαδικασία των άρθρων 666 παρ. 1, 667, 670, 671 παρ. 1 έως 3 και 672 έως 676 δικάζονται οι διαφορές που άφορούν:

α) Τόν καθορισμό, τη μείωση ή την αύξηση της συνεισφοράς του καθενός από τους συζύγους για τις άνάγκες της οικογένειας, της διατροφής που όφείλεται λόγω γάμου, διαζυγίου ή συγγένειας, των δαπανών τοκετού και της διατροφής της άγαμης μητέρας, καθώς και της διατροφής της μητέρας από την κληρονομική μερίδα που έχει έπαρχει στο τέκνο που αυτή κωφορεί, β) την άσκηση της γονικής μέριμνας άναφορικά με το τέκνο, κατά τη διάρκεια του γάμου και σε περίπτωση διαζυγίου ή άκύρωσης του γάμου, ή όταν πρόκειται για το τέκνο χωρίς γάμο των γονέων του, τη διαφωνία των γονέων κατά την κοινή άσκηση από αυτούς της γονικής τους μέριμνας, καθώς και την έπικοινωνία των γονέων και των ύπόλοιπων άνιόντων με το τέκνο.

2. Οι διαφορές της πρώτης παραγράφου, άν ένωθούν με οποιαδήποτε από τις διαφορές των άρθρων 592 παράγρ. 1 ή 614 παράγρ. 1, μπορεί να εισάγονται και στα πολυμελή πρωτοδικεία και να δικάζονται με την ειδική διαδικασία των άρθρων 593 έως 612 ή 616 έως 622.

3. Η άνταγωγή συνεχδικάζεται με την άγωγή, είτε παρίσταται ο ένάγων είτε έρημοδικεί· μόνον άν πάντε πολάχιστον έργάσιμες ήμέρες πριν από τη συζήτηση στο άκροατήριο κοινοποιήθηκε στον ένάγοντα το σχετικό δικόγραφο ή κατατέθηκαν οι πραάσεις που περιέχουν την άνταγωγή, και αυτό βεβαιώνεται σύμφωνα με το άρθρο 237 παρ. 1».

*Άρθρο 44.

Μετά το άρθρο 681 Β του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προστίθεται άρθρο με τον άριθμό 681 Γ που έχει το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Άρθρο 681 Γ. 1. Στις διαφορές της περίπτωσης β' της πρώτης παραγράφου του άρθρου 681 Β εφαρμόζονται τα άρθρα 598, 600, 601, 605, 606, 744 και 759 παρ. 3. Άν οι διαφορές αυτές ένωθούν με οποιαδήποτε από τις διαφο-

ρές των άρθρων 592 παρ. 1 ή 614 παρ. 1, εφαρμόζονται τα άρθρα 744 και 759 παρ. 3.

2. Στις ίδιες διαφορές ο δικαστής του μονομελούς δικαστηρίου ή μέλος πολυμελούς δικαστηρίου που όρίζεται, και ύστερα από τη συζήτηση, με άπόφασή του καταχωρίζομενα στα πρακτικά, μπορεί να έρθει σε έπικοινωνία με το τέκνο, άν αυτή κριθεί άναγκαία για τη λύση της άπόφασης. Το δικαστήριο όρίζει, με προφορική άνακοίνωση κατά τη συζήτηση ή και ύστερα άπ' αυτήν με κλήση που επιδίδεται με έπιμέλεια του γραμματέα, τον τόπα και τον χρόνο της συνάντησης και καλεί εκείνον, με τον όποιο διαμένει το τέκνο, να το παρουσιάσει στο δικαστή που όρίσθηκε. Η έπικοινωνία του δικαστή με το τέκνο γίνεται κατ' ιδίαν και δέν έπιτρέπεται να είναι παρόν σ' αυτήν άλλο πρόσωπο, εκτός άν ο δικαστής κρίνει διαφορετικά. Για το περιεχόμενο της συναιμίας δέν συντάσσεται έκθεση».

*Άρθρο 45.

Η πρώτη παράγραφος του άρθρου 728 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως έξής:

«Άρθρο 728. 1. Το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει προσωρινά, ως άσφαλιστικό μέτρο, εν όλω ή εν μέρει, άπαιτήσεις: α) συνεισφοράς για τις άνάγκες της οικογένειας ή διατροφής όφειλόμενης από τον νόμο, από σύμβαση ή από διάταξη τελευταίας βούλησης, β) καθυστερούμενων συντάξεων, γ) καθυστερούμενων τακτικών ή έκτακτων άποδοχών οποιαδήποτε μορφής ή άμοιβών ή άποζημιώσεων που όφείλονται από την παροχή έργασίας ή έξόδων που έγιναν με άσρομή την έργασία. δ) άποζημίωσης για καταγγελία της σύμβασης έργασίας ή για έργατικό άτύχημα ή που όφείλεται από τη σύμβαση έργασίας ή λόγω παράβασης της, ε) άποζημίωσης για τη μείωση ή την άπώλεια της ικανότητας έργασίας λόγω τραυματισμού ή προσβολής με οποιαδήποτε τρόπο της υγείας ενός προσώπου από οποιαδήποτε άρρώστεια, καθώς και των έξόδων θεραπείας και άνάρρωσης, στ) άποζημίωσης, σε περίπτωση που ένα πρόσωπο θανατώνεται, ύπερ εκείνων που το πρόσωπο αυτό κατά την χρόνο του θανάτου του είχε από τον νόμο ύποχρέωση να διατρέψει, ζ) σε κάθε άλλη περίπτωση που ή προσωρινή επιδικασία όρίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου».

*Άρθρο 46.

Η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 729 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως έξής:

«2. Το ποσό που επιδικάζεται προσωρινά δέν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης άπαιτήσης, εκτός άν πρόκειται για διατροφή που πηγάζει από τον νόμο, από σύμβαση ή από διάταξη τελευταίας βούλησης ή για συνεισφορά για τις άνάγκες της οικογένειας ή για έξοδα θεραπείας ή άνάρρωσης ή για άποζημίωση λόγω στέρησης διατροφής».

*Άρθρο 47.

Το άρθρο 735 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως έξής:

«Άρθρο 735. Το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να διατάξει κάθε πρόσφαρο άσφαλιστικό μέτρο που ύπαγορεύεται από τις περιστάσεις για τη ρύθμιση των σχέσεων των συζύγων από τον γάμο και των σχέσεων γονέων και τέκνων· ιδίως να διατάξει τη μετοίκηση ενός από τους συζύγους, να όρίσει ποιά πράγματα δικαιούται αυτός να παραλάβει για τη χωριστή του έγκατάσταση, να καθορίσει τον τρόπο με τον όποιο ο κάθε σύζυγος θα χρησιμοποιεί το άκίνητο όπου διαμένουν ή τα έπιπλα και σκεύη που χρησιμοποιούν από κοινού, να όρίσει το γονέα στον όποιο άνήκει προσωρινά ή άσκηση της γονικής μέριμνας, να άραιρέσει από τους γονείς τη γονική μέριμνα εν όλω ή εν μέρει και να ρυθμίσει τα σχετικά με την έπικοινωνία με το τέκνο».

*Άρθρο 48.

Τὸ ἄρθρο 796 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

«*Άρθρο 796. *Όταν, σύμφωνα με τὸν νόμο, ζητεῖται ὁ διορισμὸς ἢ ἡ ἀντικατάσταση ἢ ἡ παύση ἐπιτρόπου, παρεπιτρόπου, εἰδικοῦ ἢ προσωρινοῦ ἐπιτρόπου ἢ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορα, ἀρμόδιο εἶναι τὸ δικαστήριον, στὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῖου ἔχει τὴν κατοικίαν του, ἢ, ἂν δὲν ὑπάρχει κατοικία, τὴ διαμονή του ἐκεῖνος πού βρίσκεται ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἢ ἀντίληπτον».

*Άρθρο 49.

Τὸ ἄρθρο 797 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

«*Άρθρο 797. *Όταν, σύμφωνα με τὸν νόμο, ζητεῖται νὰ δοθεῖ ἄδεια νὰ ἐνεργήσουν κάποια πράξη: ὁ ἀνήλικος, αὐτὸς πού ἀσκεῖ τὴ γονικὴ μέριμνα, ὁ ἐπίτροπος, αὐτὸς πού τελεῖ ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη, ὁ κληρονόμος ἀπὸ ἀπογραφῆς, ὁ κηδεμόνας σχολάζουσας κληρονομίας, ὁ ἐυκαθαριστὴς κληρονομίας καὶ ὁ ἐκτελεστὴς διαθήκης, ἀρμόδιο εἶναι τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἀνηλίκου ἢ αὐτοῦ πού τελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἢ ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη ἢ τὸ δικαστήριον τῆς κληρονομίας».

*Άρθρο 50.

Ἡ δευτέρη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 982 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

«2. Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν κατάσχεση: α) πράγματα πού μποροῦν νὰ ὑποστοῦν ἄμεση φθορά, β) ἡ ἐταιρικὴ μερίδα σὲ προσωπικὲς ἐταιρίες, γ) ἀπαιτήσεις διατροφῆς πού πηγάζουν ἀπὸ τὸν νόμο ἢ ἀπὸ διάταξη τελευταίας βούλησης καὶ ἀπαιτήσεις γιὰ συνεισφορὰ τῶν συζύγων στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας, δ) ἀπαιτήσεις μισθῶν, συντάξεων ἢ ασφαλιστικῶν παροχῶν, ἐκτὸς ἂν πρόκειται νὰ ικανοποιηθεῖ ἀπαίτηση γιὰ διατροφή πού στηρίζεται στὸ νόμο ἢ σὲ διάταξη τελευταίας βούλησης ἢ γιὰ συνεισφορὰ στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας, ὅποτε ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ κατάσχεση ἕως τὸ μισό, ἀφοῦ ληφθοῦν ὑπόψη τὰ ποσὰ πού εἰσπράττει ὁ ὑπόχρεος, τὸ μέγεθος τῶν ὑποχρεώσεων πού τοῦ δημιουργεῖ ὁ γάμος του γιὰ ἀντιμετώπιση τῶν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαιούχων».

ΠΕΜΠΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

*Άρθρο 51.

Γάμοι πού ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου: 1. ἀπὸ πρόσωπα πού τελούσαν ὑπὸ νόμιμη ἀπαγόρευση 2. ἀπὸ ἐπιτροπειούμεο με τὸν ἐπίτροπό του ἢ κατιόντα τοῦ τελευταίου, χωρὶς νὰ ἔχει δοθεῖ ὀριστικὰ λογαροδοσία, θεωροῦνται ἔγκυροι ἀπὸ τὴν τέλεσή τους, ἐφόσον δὲν ἔχει ἐκδοθεῖ ἀμετάκλητη δικαστικὴ ἀπόφαση πού νὰ ἀπαγγέλλει τὴν ἀκυρότητά τους.

*Άρθρο 52.

Τέκνα πού γεννήθηκαν σὲ γάμο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄκυρος ἐξαιτίας τῆς συγγένειας ἐξ αἵματος τῶν γονέων τους σὲ εὐθείαν γραμμῇ ἢ δευτέρου βαθμοῦ σὲ πλάγια γραμμῇ καὶ ἀκυρώθηκε μετὰ ἀμετάκλητη δικαστικὴ ἀπόφαση πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, θεωροῦνται ὅτι δὲν ἔπαυσαν νὰ ἔχουν τὴν ιδιότητα τέκνου γεννημένου σὲ γάμο καὶ μετὰ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου τῶν γονέων τους. Ὡς πρὸς τὰ κληρονομικὰ τους δικαιώματα ὅμως, ἀπέναντι στὸν πατέρα τους καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τους, γιὰ τὸ χρόνον πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἰσχύει τὸ ἕως τώρα δίκαιο.

*Άρθρο 53.

Οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1383 καὶ 1384 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὸ ἄρθρο 14 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφαρμόζονται καὶ στοὺς ἄκυρους γάμους πού τελέσθη-

καν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφόσον δικαστικὴ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀκύρωσή τους γίνεται ἀμετάκλητη μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος του.

*Άρθρο 54.

Οἱ διατάξεις αὐτοῦ τοῦ νόμου, πού ἀφοροῦν τὶς σχέσεις τῶν συζύγων ἀπὸ τὸν γάμο καθὼς καὶ τὴν κατοικίαν τῶν ἴδιων καὶ τῶν ἀνηλικῶν τέκνων τους, ἐφαρμόζονται καὶ στοὺς γάμους πού τελέσθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος του.

Ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1388 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπου ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 15 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφαρμόζεται μόνο στοὺς γάμους πού τελοῦνται μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος του. Μποροῦν ὅμως νὰ ὑπαχθῶν στὴ νέα ρύθμιση καὶ γυναῖκες πού εἶναι ἤδη ἐγγαμὲς κατὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφόσον δηλώσουν τοῦτο στὸν ἀρμόδιο ληξιαρχὴ μετὰ σὲ ἕνα χρόνον ἀπὸ αὐτήν. Ἡ δήλωση καταχωρίζεται σὲ περιθώριον τῆς ληξιαρχικῆς πράξης τοῦ γάμου.

*Άρθρο 55.

Μὲ προεδρικό διάταγμα ρυθμίζονται τὰ σχετικὰ μετὰ τὴ σύσταση καὶ ὀργάνωση τοῦ ἐνιαίου εἰδικοῦ δημόσιου βιβλίου πού προβλέπεται ἀπὸ τὴν δευτέρην παράγραφο τοῦ ἄρθρου 1403 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὸ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 15 αὐτοῦ τοῦ νόμου, τὸ περιεχόμενο τῶν καταχωρίσεων πού πρέπει νὰ γίνονται σ' αὐτὸ, καθὼς καὶ κάθε ἄλλη λεπτομέρεια, ἀναγκαῖα γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ βιβλίου σύμφωνα με τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου.

*Άρθρο 56.

Οἱ προίκες πού ἔχουν ἤδη συσταθεῖ κατὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου ἀποδίδονται στὴ γυναῖκα. Ἀπὸ τὸ χρονικὸ αὐτὸ σημεῖο ἡ γυναῖκα ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως τὸ πλήρες δικαίωμα στὰ προικῶα. Ἡ ἀπόδοση δὲν ὑπόκειται σὲ καμία φορολογία ἢ τέλος.

Ὁ ἄνδρας δὲν ὀφείλει, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν, τοὺς καρπούς πού συνέλεξε πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἀκόμη καὶ ἂν τοὺς συνέλεξε ὑπερβαίνοντας τὴν τακτικὴ ἐκμετάλλευση ἢ ἀπὸ ἔκτακτα περιστατικά. Ἀλλὰ καὶ δὲν δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ τὶς δαπάνες πού ἔκανε στὰ προικῶα κατὰ τὴν ἴδια αὐτὴ περίοδο, ἐφόσον αὐτὲς βαρύνουν τὸν ἐπικαρπωτὴ σύμφωνα με τὶς διατάξεις πού ρυθμίζουν τὴν ἐπικαρπία. Δικαιούται, ἀντίθετα, στὴν περίπτωσιν πού ἐπιχίρῃσε οὐσιώδεις προσθήκας στὸ προικῶο, πού δὲν τὸν θάρυναν ὡς ἐπικαρπωτὴ, νὰ ἀπαιτήσῃ τὴ διαφορά ἀνάμεσα στὴν ἀξίαν τοῦ προικῶο μαζὶ μετὰ τὴν προσθήκην, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπόδοσης, καὶ στὴν ἀξίαν του, κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον, χωρὶς τὴν προσθήκην.

*Άρθρο 57.

Ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου ἡ γυναῖκα ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως, χωρὶς τὴν καταβολὴ ὅποιουδήποτε φόρου ἢ τέλους, τὴν κυριότητα τῶν πραγμάτων πού δόθηκαν στὸν ἄνδρα γιὰ προίκα κατὰ κυριότητα καὶ σώζονται στὴν περιουσία του. Δὲν δίνονται ὅμως τὰ δικαιώματα πού ἀπέκτησαν τυχὸν τρίτοι σ' αὐτὰ τὰ πράγματα πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου. Γιὰ τὰ δικαιώματα αὐτὰ ἡ γυναῖκα ἔχει μόνον ἐνοχικὴ ἀξίωση κατὰ τοῦ ἄνδρα.

*Άρθρο 58.

Οἱ προίκες, πού ἀντικειμένοι τους εἶναι χρήματα ἢ χρηματικὴ ἀποτίμησιν, δὲν ἀποδίδονται, ἐκτὸς ἂν συμφωνήσουν τὸ ἀντίθετο οἱ σύζυγοι. Γιὰ τὶς προίκες αὐτὲς ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν οἱ σχετικὲς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα πού καταργοῦνται μετὰ τὸν νόμον.

*Άρθρο 59.

Ἄν, μετὰ διάταξη τελευταίας βούλησης, πού συντάχθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, καταλειφθεῖ κάποιο περιουσιακὸ στοιχεῖο στὸν ἄνδρα γιὰ προίκα, τὸ περιουσιακὸ αὐτὸ στοιχεῖο περιέρχεται στὴ γυναῖκα, ἐκτὸς ἂν εἶχε συσταθεῖ ἤδη ἡ προίκα, ὅποτε ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 56 καὶ 57.

*Άρθρο 60.

Υποθήκες, που έχουν εγγραφεί για την ασφάλεια προίκας, σβήνουν με την απόδοση των προικίων και εξαλείφονται με συμβολαιογραφική συναίνεση της γυναίκας ή με τελεσίδικη δικαστική απόφαση.

*Άρθρο 61.

Το άρθρο 7 του νομοθετικού διατάγματος της 17 Ιουλίου/13 Αυγούστου 1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών» αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 7. Κατάθεση αναπαλλοτριώτη επιτρέπεται να γίνεται μόνον α) υπέρ νομικού προσώπου που δεν άσκει εμπόριο, β) υπέρ ανηλίκου, απαγορευμένου ή άσώτου, γ) λόγω ισόθιας προσόδου υπέρ όρισμένου προσώπου, αλλά μόνο με δικαιοπραξία αίτια θανάτου».

*Άρθρο 62.

Η πρώτη παράγραφος του άρθρου 11 του νομοθετικού διατάγματος της 17 Ιουλίου/13 Αυγούστου 1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών» αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 11. 1. Η ιδιότητα του αναπαλλοτριώτου αίρεται: α) στην περίπτωση των νομικών προσώπων, με τη διάλυσή τους, β) στην περίπτωση των ανικώνων, με τη λήξη της ανικανότητάς τους, γ) αν πρόκειται για ισόθια πρόσοδο, με το θάνατο του δικαιούχου, δ) αν πρόκειται για καταθέσεις υπέρ ανηλίκου, υπέρ απαγορευμένου ή υπέρ προσώπου που τελεί υπό δικαστική αντίληψη, εφόσον ο όρος του αναπαλλοτριώτου συμφωνήθηκε από τον καταθέτη κατά την κατάθεση και επιτραπεί, ύστερα από αίτηση του δικαιούχου ή του νόμιμου αντιπροσώπου του, ή όλικη ή μερική άρση του αναπαλλοτριώτου ή η μεταβολή των όρων της κατάθεσης με άδεια του δικαστηρίου. Άρμόδιο δικαστήριο είναι το μονομελές πρωτοδικείο του τόπου της κατάθεσης, το οποίο χορηγεί την άδεια, δικάζοντας κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, μόνον αν συναινεί στη χορήγησή της, με συμβολαιογραφικό έγγραφο ή με δήλωση ενώπιόν του, ο καταθέτης και επί πλέον συντρέχει περίπτωση αναπόφευκτης ανάγκης ή προφανούς ωφέλειας του δικαιούχου. Επί πλέον απαιτείται, για ευεπίκαιρους που τελούν υπό επιτροπεία, σύμφωνη γνωμοδότηση του συγγενικού συμβουλίου και, για όσους τελούν υπό δικαστική αντίληψη, συναίνεση του δικαστικού αντιλήπταρα».

*Άρθρο 63.

Στην περίπτωση αναπαλλοτριώτων καταθέσεων που έγιναν, σύμφωνα με το άρθρο 7, στοιχ. δ' του νομοθετικού διατάγματος της 17 Ιουλίου/13 Αυγούστου 1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών», με σκοπό τη σύσταση προίκας για χάρη γάμου που είχε τελεσθεί ή που επρόκειτο να τελεσθεί, αίρεται το αναπαλλοτριώτο και οι καταθέσεις αποδίδονται στη γυναίκα από την έναρξη ισχύος αυτού του νόμου, εφόσον ο γάμος τελέσθηκε πριν από αυτή, και από την τέλεση του γάμου, αν αυτός τελεσθεί ύστερα από αυτήν. Δεν όφείλονται όμως από τον άνδρα οι καρποί, τους οποίους συνέλεξε πριν από την απόδοση.

*Άρθρο 64.

Σχέσεις κοινωνικής ασφάλισης που προβλέπουν εισφορές και παροχές για προικοδότηση ή άλλες παροχές που δίνονται εν όψει γάμου και στηρίζονται στη διάκριση φύλου απαγορεύονται.

Διατάξεις νόμων ή καταστατικών των φορέων κοινωνικής ασφάλισης που προβλέπουν ασφαλιστικές σχέσεις της προηγούμενης παραγράφου παραμένουν προσωρινά σε ισχύ. Μέσα σε έξι μήνες από τη δημοσίευσή αυτού του νόμου, με κοινές αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών και του Υπουργού που εποπτεύει τον φορέα, τροποποιούνται οι ισχύουσες διατάξεις, ώστε οι προβλεπόμενες παροχές της πρώτης παραγράφου να δίνονται ως παροχές για τη δημιουργία ή την ενίσχυση οικογενειακής ή επαγγελματικής αωτοτέλειας, χωρίς διάκριση φύλου. Με τις ίδιες αποφάσεις όρίζονται συγχρόνως και οι όροι της νέας ασφαλιστικής σχέσης.

Υφιστάμενες σχέσεις κοινωνικής ασφάλισης της πρώτης παραγράφου, εφόσον έχουν καταβληθεί εισφορές κατά τη δημοσίευση αυτού του νόμου, εξακολουθούν να ισχύουν έως τη λήξη τους κατά τις κείμενες διατάξεις. Σ' αυτή την περίπτωση ή ασφαλιστική παροχή καταβάλλεται στη γυναίκα, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπει η ισχύουσα νομοθεσία, και πάντως όχι ως προίκα.

*Άρθρο 65.

Από την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου οι λόγοι και οι συνέπειες του διαζυγίου κρίνονται κατά τις διατάξεις των άρθρων 1438 έως 1446 του Αστικού Κώδικα. Όπως αυτές αντικαθίστανται από το άρθρο 16 αυτού του νόμου. Εφόσον όμως η άγωγή διαζυγίου είχε άσκηθεί πριν από την έναρξη της ισχύος του παρόντος, οι λόγοι και οι συνέπειες του διαζυγίου κρίνονται σύμφωνα με το δίκαιο που ίσχυε κατά το χρόνο της άσκησης της άγωγής.

Αν, πριν από την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, είχαν συμβεί γεγονότα που αποτελούν λόγο διαζυγίου σύμφωνα με τις διατάξεις που εισάγονται με αυτόν, μπορεί να ζητηθεί το διαζύγιο με βάση αυτές τις διατάξεις.

Στις περιπτώσεις των άρθρων 1439 παρ. 3 και 1441 παρ. 2 του Αστικού Κώδικα, όπως αντικαθίστανται από το άρθρο 16 αυτού του νόμου, συνυπολογίζεται και ο χρόνος που έτρεξε πριν από την έναρξη της ισχύος του.

*Άρθρο 66.

Η γυναίκα που εξακολουθεί να φέρει και μετά την ισχύ αυτού του νόμου το επώνυμο του συζύγου της, σύμφωνα με τις διατάξεις της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 54, περιορίζεται μετά το διαζύγιο στο οικογενειακό της επώνυμο. Δικαιούται όμως να χρησιμοποιεί και μετά το διαζύγιο το επώνυμο του πρώην συζύγου της, εφόσον απέκτησε με αυτό επαγγελματική ή καλλιτεχνική φήμη και δεν βλάπτονται από τη χρησιμοποίησή του σοβαρά συμφέροντα του τελευταίου.

*Άρθρο 67.

Η ιδιότητα του τέκνου που γεννήθηκε πριν από την ισχύ αυτού του νόμου, ως τέκνου γεννημένου σε γάμο, κρίνεται σύμφωνα με το δίκαιο που ίσχυε κατά το χρόνο της γέννησής του. Η προσβολή όμως της πατρότητας κρίνεται σύμφωνα με το νέο δίκαιο. Ο σύζυγος της μητέρας μπορεί να προσβάλλει την πατρότητά του, όταν το τέκνο γεννήθηκε πριν από την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, μόνον εάν δεν είχε χάσει το κατά το προηγούμενο δίκαιο δικαίωμα της αποκήρυξης του τέκνου ή της άμφισβήτητης της πατρότητάς του.

Οι προθεσμίες προσβολής της πατρότητας που εισάγονται με τον παρόντα νόμο λήγουν, το νεώτερο, μετά ένα έτος από την έναρξη της ισχύος του.

*Άρθρο 68.

Οι σχέσεις γονέων και τέκνων και η αναγνώριση τέκνων που γεννήθηκαν χωρίς γάμο των γονέων τους ή η εξομοίωσή τους, λόγω επιγενόμενου γάμου, με τέκνα γεννημένα σε γάμο, με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 73 έως 77, κρίνονται σύμφωνα με τις διατάξεις αυτού του νόμου και όταν πρόκειται για τέκνα που γεννήθηκαν πριν από την εισαγωγή του. Σχετικά με τη διατροφή αυτών των τέκνων εφαρμόζονται ειδικότερα οι διατάξεις των άρθρων 1486 έως 1502 του Αστικού Κώδικα, όπως οι διατάξεις αυτές αντικαθίστανται από το άρθρο 17 αυτού του νόμου.

Άγωγές για αναγνώριση τέκνου γεννημένου χωρίς γάμο των γονέων του, εκκρεμείς κατά την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, κρίνονται κατά τις διατάξεις του.

*Άρθρο 69.

Στην περίπτωση των γάμων που έχουν ήδη τελεσθεί κατά την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου οι σύζυγοι μπορούν, μέσα σε ένα έτος από την έναρξη της ισχύος του, εφόσον είναι άτεκνοι ή τα τέκνα τους είναι ακόμη ανήλικα και η

γυναίκα έκανε τή δήλωση τής δεύτερης παραγράφου του άρθρου 54, να προσδιορίσουν τή επώνυμο όλων των γεννημένων ή μελλοντικών τέκνων τους. Ο προσδιορισμός γίνεται με κοινή δήλωσή τους σέ συμβολαιογράφο, σύμφωνα με τούς όρισμούς των δύο πρώτων παραγράφων του άρθρου 1505 του Αστικού Κώδικα, όπως αυτό αντικαθίσταται από τήν άρθρο 17 του παρόντος. Αν δέν γίνει αυτός ο προσδιορισμός, όλα τή τέκνα, γεννημένα και μελλοντικά, έχουν για επώνυμό τους τή επώνυμο του πατέρα.

Άρθρο 70.

Αν, πριν από τήν έναρξη ισχύος αυτού του νόμου, ή μητέρα έγινε έπιτροπος του ανήλικου τέκνου της, παύει αυτόδικαίως ή έπιτροπεία, ή δέ μητέρα αποκτά γονική μέριμνα. Τό ίδιο ισχύει, αν ή μητέρα εξέπεσε από τήν έπιτροπεία, γιατί τέλεσε νέο γάμο χωρίς να προκαλέσει τήν διορισμό έπιτροπού του τέκνου της. Αν αφαιρέθηκε από τή μητέρα ή έπιμέλεια του προσώπου του τέκνου ή αν διορίσθηκε για τή τέκνο αυτό έπιτροπος, ή μητέρα μπορεί να ζητήσει από τήν δικαστήριο να ανατεθεί σ' αυτήν ή έπιμέλεια του προσώπου του τέκνου ή να παύσει ή έπιτροπεία, ώστε να αποκτήσει αυτή τήν πλήρη άσκηση τής γονικής μέριμνας.

Άρθρο 71.

Δικαστικές αποφάσεις, με τίς όποιες ρυθμίσθηκε ή έπιμέλεια του προσώπου ή ή διοίκηση τής περιουσίας του τέκνου σέ περίπτωση διαζυγίου ή ακύρωσης του γάμου των γονέων του, σύμφωνα με τίς διατάξεις του Αστικού Κώδικα, όπως ισχυαν πριν από τήν ισχύ αυτού του νόμου, μπορούν να μεταβληθούν, ώστε να προσαρμοσθούν στίς διατάξεις του τελευταίου.

Άρθρο 72.

Αν σέ διάταξη τελευταίας βούλησης ή σέ δωρεά, που καθαρτίσθηκε πριν από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου, όρισθηκε να μήν έχει ο πατέρας τή διοίκηση των περιουσιακών στοιχείων που περιέρχονται στο τέκνο, σέ περίπτωση αμφιβολίας αποκλείεται από τή διοίκηση και ή μητέρα.

Άρθρο 73.

Γιά τή τέκνα που γεννήθηκαν χωρίς γάμο των γονέων τους πριν από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου, ή μητέρα αποκτά αυτόδικαίως τή γονική μέριμνα.

Η μητέρα μπορεί, αν τής είχε αφαιρεθεί ή έπιμέλεια του προσώπου του τέκνου ή αν είχε διορισθεί γι' αυτό έπιτροπος, να ζητήσει από τήν δικαστήριο να ανατεθεί σ' αυτήν ή έπιμέλεια του τέκνου ή να παύσει ή έπιτροπεία, ώστε να αποκτήσει πλήρως, με τήν επίφύλαξη του άρθρου 76, τήν άσκηση τής γονικής μέριμνας.

Άρθρο 74.

Τή επώνυμο τέκνων που γεννήθηκαν χωρίς γάμο των γονέων τους και πού, κατά τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου, είναι εκούσια ή δικαστικώς αναγνωρισμένα ή έχουν νομιμοποιηθεί με δικαστική απόφαση, μπορεί να προσδιορισθεί κατά τή προβλεπόμενα στο άρθρο 1506 του Αστικού Κώδικα, όπως αυτό αντικαθίσταται από τήν άρθρο 17 αυτού του νόμου, μέσα σέ προθεσμία ενός έτους από τήν έναρξη τής ισχύος του. Αν δέν γίνει ο προσδιορισμός αυτός, τή τέκνα διατηρούν τή έως τώρα επώνυμό τους.

Άρθρο 75.

Τή δικαιώματα και οι υποχρεώσεις ανάμεσα σέ ένα τέκνο, τή όποιο γεννήθηκε χωρίς γάμο των γονέων του και αναγνωρίσθηκε εκούσια ή δικαστικά πριν από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου και στον πατέρα του, ρυθμίζονται στο εξής από τίς διατάξεις του παρόντος, με εξαίρεση τή ρύθμιση των σχέσεων κληρονομικού δικαίου, σχετικά με τίς όποιες εξακολουθεί να ισχύει και για τήν μέλλον τή μέχρι τήν άρρα δικαιο, εφόσον ο κληρονομούμενος πέθανε πριν από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου.

Άρθρο 76.

Σχετικά με τή γονική μέριμνα εφαρμόζονται και για τή τέκνα χωρίς γάμο των γονέων τους, που αναγνωρίσθηκαν πριν από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου, οι διατάξεις του άρθρου 1515 του Αστικού Κώδικα, όπως αυτό αντικαθίσταται από τήν άρθρο 17 αυτού του νόμου.

Αν, στίς περιπτώσεις του προηγούμενου άρθρου ο πατέρας που αναγνώρισε εκούσια τή τέκνο του έχει διορισθεί έπιτροπος, παύει αυτόδικαίως ή έπιτροπεία του και αυτός αποκτά τήν άσκηση τής γονικής μέριμνας. Αν έχει διορισθεί για τή τέκνο έπιτροπος ένα άλλο πρόσωπο, ο πατέρας που τή αναγνώρισε εκούσια ή ή μητέρα μπορούν να ζητήσουν από τήν δικαστήριο να παύσει ή έπιτροπεία και να ρυθμισθεί ή γονική μέριμνα σύμφωνα με τήν προηγούμενη παράγραφο.

Άρθρο 77.

Τή τέκνα χωρίς γάμο των γονέων τους που νομιμοποιήθηκαν με δικαστική απόφαση πριν από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου έχουν, ως προς όλα τή δικαιώματα και τίς υποχρεώσεις τους απέναντι στους δύο γονείς και τούς συγγενείς τους, θέση τέκνων που γεννήθηκαν σέ γάμο, ακόμη και αν ή νομιμοποίηση έγινε ύστερα από τή θάνατο του πατέρα. Σχετικά με τή γονική μέριμνα, αυτή ανήκει από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου και στους δύο γονείς και άσκείται σύμφωνα με τούς όρισμούς του άρθρου 1513 του Αστικού Κώδικα, όπως αντικαθίσταται από τήν άρθρο 17 αυτού του νόμου.

Δίκες για δικαστική νομιμοποίηση τέκνου που εκκρεμούν κατά τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου καταργούνται.

Άρθρο 78.

Όσόντου όρισθεί με νόμο τή δικαστικό όργανο που προβλέπεται από τήν άρθρα 1501 και 1519 του Αστικού Κώδικα, τίς σχετικές αρμοδιότητες άσκει, στην περίπτωση του άρθρου 1501 ο εισαγγελέας πρωτοδικών τής κατοικίας ή διαμονής του γονέα ή του ανήλικου που ζητεί τή συμπάρτασή του, και στην περίπτωση του άρθρου 1519 ο αρμόδιος εισαγγελέας ανήλικων.

Άρθρο 79.

Με προεδρικό διάταγμα θα καθορισθούν ή ύπηρεσία ή οι ύπηρεσίες που είναι αρμόδιες να ενεργούν τήν έρευνα και να εκδίδουν τή σχετική βεβαίωση που προβλέπονται από τήν άρθρο 1533 του Αστικού Κώδικα, όπως αντικαθίσταται από τήν άρθρο 17 αυτού του νόμου. Όσόντου εκδοθεί τή προεδρικό διάταγμα, ή σχετική βεβαίωση παρέχεται από τίς ύπηρεσίες του άρθρου 9 του Ν.Δ. 610/1970 «περί υιοθεσίας των μέχρις ήλικίας 18 ετών ανήλικων».

Άρθρο 80.

Τή επώνυμο δετών, ανήλικων κατά τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου, τέκνων τής κατηγορίας τής δεύτερης παραγράφου του άρθρου 1582 του Αστικού Κώδικα, όπως αυτό αντικαθίσταται από τήν άρθρο 18 αυτού του νόμου, μπορεί να προσδιορισθεί κατά τή προβλεπόμενα στο άρθρο 69 μέσα σέ προθεσμία ενός έτους από τήν έναρξη τής ισχύος του παρόντος νόμου και πάντως πριν ήνηλικιωθούν τή τέκνα. Αν δέν γίνει ο προσδιορισμός αυτός, τή τέκνα διατηρούν τή μέχρι τώρα όνομά τους.

Άρθρο 81.

Στίς ύποθέσεις υιοθεσίας που τελέσθηκαν πριν από τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου: 1. λήγει ή έπιτροπεία τής δετής μητέρας και αντικαθίσταται αυτόδικαίως από τή γονική μέριμνα 2. αν έχουν γίνει από κοινού από πρόσωπα που είναι παντρεμένα ή αν ο ένας από τούς συζύγους είχε υιοθετήσει τή τέκνο του άλλου, ή γονική μέριμνα ανήκει και στους δύο συζύγους.

Άρθρο 82.

Πρόσωπα που έχουν τήν έπιτροπεία, κατά τήν έναρξη τής ισχύος αυτού του νόμου, σύμφωνα με τή διάταξη του άρθρου 1601 του Αστικού Κώδικα που καταργείται με τήν άρθρο 29

του παρόντος, διατηρούν την έπιτροπεία. Είναι δυνατή όμως η αντικατάστασή τους με έπιτροπο, διοριζόμενο από το δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 1602, όπως αντικαθίσταται από το άρθρο 19 αυτού του νόμου, και το άρθρο 1603 του Αστικού Κώδικα.

Άρθρο 83.

Σε περίπτωση ανήλικων τέκνων που είχαν χειραφετηθεί πριν από την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, ισχυροποιούνται αναδρομικά από την επείρησή τους όλες οι πράξεις που έγιναν από τον χειράφετο χωρίς την απαιτούμενη συναίνεση του κηδεμόνα του ή την τήρηση άλλων διατυπώσεων.

Άρθρο 84.

Σε περίπτωση απαγόρευσης που διατάχθηκε πριν από την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, αν η σύζυγος δεν έχει όρισει έπιτροπο του συζύγου της, μπορεί να ζητήσει από το δικαστήριο, με αίτησή της, ή οποία δικάζεται κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, να παυθεί ο έπιτροπος που υπάρχει, ώστε να ανατεθεί σ' αυτήν ή έπιτροπεία του συζύγου της.

Άρθρο 85.

Η ικανότητα προς σύνταξη διαθήκης κρίνεται κατά το δίκαιο που ισχύει στο χρόνο της σύνταξης. Ίδιόγραφη όμως και μυστική διαθήκη, οι οποίες συντάχθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος αυτού του νόμου από πρόσωπο που είχε συμπληρώσει κατά τη σύνταξη το δέκατο ογδοο έτος, θεωρούνται έγκυρες.

Άρθρο 86.

Οι διατάξεις των άρθρων 1785, 1822 και 1842 του Αστικού Κώδικα, όπως αντικαθίστανται από τα άρθρα 24, 25 και 26 αυτού του νόμου, έχουν εφαρμογή και σε γάμους που τελέσθηκαν πριν από την έναρξη της ισχύος του, καθώς και σε διαθήκες που συντάχθηκαν πριν από την έναρξη αυτή, εφόσον ο κληρονομούμενος πεθάνει μετά από αυτήν.

Άρθρο 87.

Οι διατάξεις των άρθρων 1820 και 1889 του Αστικού Κώδικα, όπως αντικαθίστανται από τα άρθρα 25 και 27 αυτού του νόμου, εφαρμόζονται, σε περίπτωση γάμου που έγιναν πριν από την έναρξη της ισχύος του, μόνον εάν ο κληρονομούμενος πέθανε μετά από την έναρξη αυτή.

Άρθρο 88.

Ο ύπολογισμός της νόμιμης μοίρας, το τί καταλογίζεται σ' αυτήν καθώς και η συνεισφορά προικών ή άλλων παροχών γίνεται, προκειμένου για παροχές που δόθηκαν από τον κληρονομούμενο εν ζωή πριν από την έναρξη της ισχύος αυτού του νόμου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1831, 1833, 1834 και 1895 του Αστικού Κώδικα, όπως αυτές ίσχυαν πριν από την τροποποίησή τους από τον παρόντα νόμο.

Άρθρο 89.

Τα άρθρα 614 παρ. 1, 618, 619 παρ. 2 και 620 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, όπως αντικαθίστανται από τις διατάξεις των άρθρων 38, 39, 40 και 41 αυτού του νόμου, έχουν εφαρμογή και στην περίπτωση των τέκνων που γεννήθηκαν χωρίς γάμο των γονέων τους, τα οποία νομιμοποιήθηκαν δικαστικώς πριν από την έναρξη της ισχύος του.

Άρθρο 90.

Στις διατάξεις του άρθρου 16 του Ν. 3370/1955 περί κωρύσεως του Κώδικος Έλληνικής Ίθαγένειας, προστίθεται τρίτη παράγραφος με το ακόλουθο περιεχόμενο:

«3. Έλληνίδες που είχαν τελείσει πολιτικό γάμο με άλλο-δαπό στο έξωτερικό πριν από την έναρξη της ισχύος του νόμου 1250/1982 (για την καθιέρωση του πολιτικού γάμου), θεωρούνται ότι δεν έχασαν ποτέ την ελληνική τους ιθαγένεια, παρά την αναδρομική κύρωση του γάμου τους με τις διατάξεις του παραπάνω νόμου, ακόμη και αν με την κύρωση αυτή απέκτησαν, σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο, την ιθαγένεια του συζύγου τους, εκτός αν δηλώσουν, μέσα σε ένα έτος από την έναρξη ισχύος της παρούσας διάταξης, στον δήμαρχο ή τον πρόεδρο της κοινότητας ή την ελληνική προξενική αρχή του τόπου της κατοικίας τους, ότι επιθυμούν να έχουν μόνο την ιθαγένεια του συζύγου τους».

Άρθρο 91.

Έπιτροπείς υποθέσεις, στις οποίες αναφέρονται τα άρθρα 34 έως 50 αυτού του νόμου και οι οποίες δεν συζητήθηκαν έως την έναρξη της ισχύος του, δικάζονται, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτών των άρθρων. Υποθέσεις που συζητήθηκαν έως την έναρξη της ισχύος του παρόντος νόμου εξακολουθούν, ανεξάρτητα από το αν εκδόθηκε ή όχι σχετικά με αυτές όριστική ή μη όριστική απόφαση, να δικάζονται, όπως να εκδοθεί γι' αυτές άμετάκλητη απόφαση ή όπως να γίνει άμετάκλητη ή απόφαση που έχει εκδοθεί, σύμφωνα με τις διατάξεις που ίσχυαν έως τώρα.

Διαφορές που αφορούν την απόδοση των προικών, σύμφωνα με τα άρθρα 56 και 57 αυτού του νόμου, ή τις διατηρούμενες προίκες, σύμφωνα με το άρθρο 58, δεν υπάγονται στις γαμικές διαφορές κατά τη διάταξη του άρθρου 592 παρ. 1 στοιχείο δ' του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, όπως αυτή αντικαθίσταται από το άρθρο 36 του παρόντος νόμου».

Δεύτερο άρθρο.

1. Περιοριστικές παροχές γονέων προς τα τέκνα τους, που γίνονται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1509 Α.Κ., όπως αυτό θεωρείται με τον παραπάνω νόμο, υπόκεινται στο μισό του φόρου δωρεών μέχρι το ποσό των πέντε εκατομμυρίων (5.000.000) δραχμών. Στο ποσό αυτό συνυπολογίζονται και τυχόν προηγούμενες παροχές των γονέων προς τα τέκνα τους, σύμφωνα με το πιο πάνω άρθρο του Α.Κ. Για τη φορολογία αυτή, κατά τα λοιπά, εφαρμόζονται οι σχετικές διατάξεις περί δωρεών του Ν.Δ. 118/1973 «περί κώδικος φορολογίας κληρονομιών, δωρεών, προικών και κερδών εκ λαχείων», όπως κάθε φορά ισχύουν.

2. Προίκες οι οποίες συστήθηκαν μετά την 1.1.1983 και μέχρι τη δημοσίευση του νόμου αυτού, λογίζονται, κατά μετατροπή, ως παροχές προς τη γυναίκα και περιέρχονται σ' αυτή με ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 56, 57 και 58 του νόμου αυτού.

Τρίτο άρθρο.

Η ισχύς αυτού του νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Παραγγέλλομεν να δημοσιευθεί στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως το κείμενο του παρόντος και να εκτελεσθεί ως νόμος του Κράτους.

Αθήνα, 15 Φεβρουαρίου 1983

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΓΕΩΡΓ. - ΑΛΕΞ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ

ΔΗΜ. ΚΟΥΛΟΥΡΙΑΝΟΣ

Θεωρήθηκε και τέθηκε η Μεγάλη Σφραγίδα του Κράτους.

Αθήνα, 16 Φεβρουαρίου 1983

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ

Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ :

Η ετήσια συνδρομή της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως, η τιμή των φύλλων της που πωλούνται τμηματικά και τα τέλη δημοσιεύσεων στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, καθορίστηκαν από 1 Ιανουαρίου 1983 ως ακολούθως :

Α'. ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

1. Για το Τεύχος Α'	Δραχ.	2.500
2. » » » Β'	»	4.000
3. » » » ΤΑΠΣ	»	3.000
4. » » » Γ'	»	1.500
5. » » » Δ'	»	3.500
6. » » » Νομικών Προσώπων Δ. Δ. κτλ. »	»	1.500
7. » » » Αν. Ειδ. Δικαστηρίου	»	300
8. » » » Παράρτημα	»	800
9. » » » Ανωμόνων Εταιρειών κτλ. »	»	10.000
10. » » Δελτίο Εμπορικής και Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας	»	800
11. Για όλα τα τεύχη και το Δ.Ε.Β.Ι. »	»	20.000

Οι Δήμοι και οι Κοινότητες του Κράτους καταβάλλουν το 1/2 των ανωτέρω συνδρομών.

Υπέρ του Ταμείου Αλληλοβοήθειας Προσωπικού του Εθνικού Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) αναλογούν τα εξής ποσά :

1. Για το Τεύχος Α'	Δραχ.	125
2. » » » Β'	»	200
3. » » » ΤΑΠΣ	»	150
4. » » » Γ'	»	75
5. » » » Δ'	»	175
6. » » » Νομικών Προσώπων Δ.Δ. κτλ. »	»	75
7. » » » Αν. Ειδ. Δικαστηρίου	»	15
8. » » » Παράρτημα	»	40
9. » » » Ανωμόνων Εταιρειών κτλ. »	»	500
10. » » Δελτίο Εμπ. και Βιομ. Ιδιοκτησίας »	»	40
11. Για όλα τα τεύχη	»	1000

Β'. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ

Η τιμή πωλήσεως κάθε φύλλου, μέχρις 8 σελ., είναι 10 δραχ., από 9 ως 24 σελ. 15 δραχ., από 25 ως 48 σελ. 25 δραχ., από 49 ως 80 σελ. 40 δραχ., από 81 σελ. και πάνω η τιμή πωλήσεως κάθε φύλλου προσαυξάνεται κατά 50 δραχ. ανά 80 σελίδες.

Γ'. ΤΙΜΗ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ

Η τιμή διαβέσεως στο κοινό των εκδιδόμενων από το Εθνικό Τυπογραφείο φωτοαντιγράφων των διάφορων φύλλων της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως καθορίζεται σε τέσσερις (4) δραχμές κατά σελίδα.

Δ'. ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Στο τεύχος Ανωμόνων Εταιρειών και Εταιρειών Περιορισμένης Ευθύνης :

Α'. Ανωμόνων Εταιρειών :

1. Των καταστατικών	Δραχ.	25.000
2. Των αποφάσεων για συγχώνευση ανωμόνων εταιρειών	»	25.000
3. Των κωδικοποιήσεων των καταστατικών (ΦΕΚ 309/67, τ. Β')	»	15.000
4. Των τροποποιήσεων των καταστατικών	»	8.000
5. Των ισολογισμών κάθε χρήσης	»	10.500
6. Των υπουργικών αποφάσεων για παροχή άδειας επέκτασης των εργασιών Ασφαλιστικών Εταιρειών, των εκθέσεων εκτίμησης περιουσιακών στοιχείων και των αποφάσεων του Δ.Σ. του ΕΑΤΑ, με τις οποίες εγκρίνονται και δημοσιεύονται οι κανονισμοί αυτού ..	»	9.000
7. Των αποφάσεων για εγκατάσταση υποκαταστήματος, διορισμού γενικού πράκτορα και παροχή πληρεξουσιότητας αντιπροσωπευσης στην Ελλάδα αλλοδαπών Εταιρειών και των αποφάσεων για μεταβίβαση του χαρτοφυλακίου Ασφαλιστικών Εταιρειών κατά το άρθρο 59 παρ. 1. του Ν.Δ. 400/1.9.70	»	6.000
8. Των ανακοινώσεων για κάθε μεταβολή που γίνεται με απόφαση Γ.Σ. ή Δ.Σ., των προσκλήσεων σε γενικές συνελεύσεις, των κατά το άρθρο 32 του Ν. 3221/24 γνωστοποιήσεων, των ανακοινώσεων που προβλέπονται από το άρθρο 59 παρ. 3 του Ν.Δ. 400/1970 για Αλλοδαπές Ασφαλιστικές Εταιρείες, των αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του ΕΑΤΑ που αναφέρονται σε προσωρινές διατάξεις και των αποφάσεων του Υπ. Συγκοινωνιών για τους ΗΛΠΑΠ - ΗΣΑΠ - ΟΣΕ	»	2.800
9. Των συνοπτικών μηνιαίων καταστάσεων των Τραπεζικών Εταιρειών	»	2.800

10. Των αποφάσεων της επιτροπής του Χρηματιστηρίου για την εισαγωγή χρεωγράφων στο χρηματιστήριο για διαπραγμάτευση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 3 Α.Ν. 148/1967	Δραχ.	2.800
11. Των αποφάσεων της επιτροπής κεφαλαιαγοράς για τη διαγραφή χρεωγράφων από το χρηματιστήριο, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 4 Α. Ν. 148/67. »	»	2.800
12. Των αποφάσεων για την έγκριση τιμολογίων των Ασφαλιστικών Εταιρειών	»	2.000

Β'. Εταιρειών Περιορισμένης Ευθύνης :

1. Των καταστατικών	»	2.800
2. Των κωδικοποιήσεων των καταστατικών »	»	2.800
3. Των ισολογισμών κάθε χρήσης	»	3.200
4. Των εκθέσεων εκτίμησης περιουσιακών στοιχείων »	»	2.800
5. Των τροποποιήσεων των καταστατικών (για κάθε συμβολαιογραφική πράξη)	»	1.200
6. Των ανακοινώσεων με συμβολαιογραφική πράξη »	»	1.200
7. Των ανακοινώσεων με απόφαση της Γ.Σ. »	»	1.000
8. Των προσκλήσεων σε γενικές συνελεύσεις »	»	1.000

Γ'. Αλληλασφαλιστικών Συνεταιρισμών - Αλληλασφαλιστικών Ταμείων και Φιλανθρωπικών Σωματείων :

1. Των υπουργικών αποφάσεων για τη χορήγηση άδειας λειτουργίας Αλληλασφαλιστικών Συνεταιρισμών - Αλληλασφαλιστικών Ταμείων	»	2.800
2. Των ισολογισμών των ανωτέρω Συνεταιρισμών, Ταμείων και Σωματείων	»	3.200

Δ'. Των δικαστικών πράξεων :

Π. Στο Τέταρτο τεύχος :

Των δικαστικών πράξεων για παρακατάθεση αποζημιώσεως	»	1.200
--	---	-------

Ε'. ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ - ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ.

- Οι συνδρομές του εσωτερικού και τα τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται στα Δημόσια Ταμεία έναντι αποδεικτικού είσπραξης, το οποίο φροντίζει ο ενδιαφερόμενος να το στείλει στο Εθνικό Τυπογραφείο.
- Οι συνδρομές του εξωτερικού είναι δυνατές να στέλνονται και σε ανάλογο συνάλλαγμα με επιταγή στο όνομα του Διευθυντή Διαχειρίσεως του Εθνικού Τυπογραφείου.
- Το υπέρ του ΤΑΠΕΤ ποσοστό επί των ανωτέρω συνδρομών και τελών δημοσιεύσεων καταβάλλεται ως εξής :
 - στην Αθήνα : στο Ταμείο του ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Εθνικού Τυπογραφείου).
 - στις υπόλοιπες πόλεις του Κράτους : στα Δημόσια Ταμεία και αποδίδεται στο ΤΑΠΕΤ σύμφωνα με τις 192378/3639/1947 (ΡΟΝΕΟ 185) και 178048/5321/31.7.65 (ΡΟΝΕΟ 139) εγκύκλιες διαταγές του Γ.Λ.Κ.
 - στις περιπτώσεις συνδρομών εξωτερικού : όταν η αποστολή τους γίνεται με επιταγές μαζί μ' αυτές στέλνεται και το υπέρ του ΤΑΠΕΤ ποσοστό.